

Quo vadis

študentský nezávislý občasník

1

2011/2012
ročník:9

Časopis Gymnázia sv. košických mučeníkov

Mali ste niekedy pocit, že čas je nejaký šprintér? Ja začínam byť úplne presvedčená o tom, že je rýchlejší ako Usain Bolt :). Ešte len nedávno sme nostalgicky spomínali na prázdniny a už nám polrok klope na dvere. Jesenné prázdniny, nesúce sa v duchu spomienok na našich zosnulých, boli prvým dlhším oddychom po dvojmesačnej letnej pauze. Navštevovali sme, inak často opustené, cintoríny a zapalovali sviečky pod krížom, ktoré v tme hlásali svojim svetlom to, že vždy je tu niekto/niečo, čo prebije temnotu. Čas však nemá možnosti stop – pretočiť, a tak sme sa posunuli ďalej a slávnostne privítali prvákov na škole. Ceremonia prebehla, chvalabohu, bez problémov, takže nám ostali príjemné spomienky.

Blížime sa k súčasnosti. Predchádzal tomu už len posledný kritický týždeň, v ktorom bolo pre niektorých redaktorov aj spanie priveľký oddych. Časopis je však už čerstvý, voňavý vytlačený a nám neostáva iné iba dúfať, že naše unavené oči neprehliadli inak do očí bijúce chyby. Sekundová ručička však odratúva sekundy meniace sa na minúty, hodiny, dni... aj tieto chvíle sa skončia a nás čaká budúcnosť. Nepremárnime ani jednu šancu, využime každú možnosť a plnými dúškami si užívajme okamihy našich víťazstiev a splnených snov. Sústreďme sa na budúcnosť a udajme si presnú víziu. Lebo čas nečaká a už aj táto sekunda je minulosťou. Prajem vám, aby chvíle strávené s našim časopisom v rukách neboli pre vás len zbytočne premáreným časom.

Barbora 'Barbi' Bariová, šéfredaktorka

Quo vadis

časopis Gymnázia
sv. košických mučeníkov
v Košiciach | www.gkmke.sk

Dobrovoľný príspevok: 1€

Obálka vpredu: Praha (foto GKM)

Obálka vzadu: koláž (foto archív GKM)

Tlač: Typopress Košice - Myslava

Náklad: 250 ks

Uzávierka: 9.12.2011

Nenechajte si ujsť

Možno ide o prestíž, a možno ide o atmosféru Byla - nebyla jedna stužková...

Pýšime sa! Sme už riadni dospeláci, maturanti! Naše mužské a ženské hrde hrude zdobia krásne zelené stužky.

strana 9

Dievča z krajiny Narnia

Áno, to je Grétka, ktorá mne osobne pripomína Zuzanu Pevensiovú zo známej Narnie. No presvedčte sa sami.

strana 12

Editorial	2
Nenechajte si ujsť	3
Nocovaniu zdar!	4
Sprechen Sie Deutsch? Ja, natürlich	5
Hollywood	7
Hája je v háji	8
Načo pôjdem domov?	9
Ej, šumne na Orave...	10
Lights will guide you home...	14
Cesta do neznáma	14
Za veľkou mláskou	16
Možno ide o prestíž, a možno...	18
Zelený kúsok plátna	24
Čo bolo	26
Čo bude	27
...stali sme sa „dospelákmi“...	28
Gospel Parade 2011	30

Bieloruska zaútočila na Keňanky	31
Naši keňania	33
Dievča z krajiny Narnia	36
www.gkmke.sk/informatika	39
Kapláni na dereši	42
Filip a Paris fashion week 2011/2012	44
Môžu za to rodičia!	47
Po americky...	50
Filmový Parfum nevonía ako kniha	52
10 rokov po...	54
Muž s číslom 38 na drese	57
Zelené nápady pre ružovú budúcnosť...	60
Peniaze. Anjel z neba či..	62
Čas komerčný	64
Sesterské rozprávky	65
Gardošiny	66

Nocovaniu zdar!

Noc. Noc čarovná, temná, plná zábavy. Noc v bare, noc na pláži... Ale NOC V ŠKOLE??? Mňa osobne to nedesí. Možno preto, že viem, čo pre nás noc strávená v škole znamená. Z postu člena žiackej školskej rady musím povedať, že zorganizovať takúto akciu nie je sranda. No za pomoci ochotných ľudí (ktorým, mimochodom, veľmi pekne ďakujem) je všetko možné. Nuž predsa len sa nám na úplnom konci školského roka podarilo spojiť sily a pripraviť pre našich spolužiakov večer plný prekvapení.

Po začiatočných stresoch a nervoch sa aj organizátori mali možnosť odreagovať pri šialenom pobežovaní za lietajúcim tanierom – zahráli sme si frisbee. Toto vyčerpanie sme síce nepotrebovali k nasledujúcej večeri od šéfkuchára Tonky a Julky, pretože tá bola vážne úžasná, ale uznajte – prázdne bruchá

sa lepšie naplňajú (a viac sa do nich zmestí:)). Pri pečených zemiakoch, ryži, šťavnatom mäsku (keď si na to spomeniem zbiehajú sa mi sliny) si každý prišiel na svoje, takže sme sa spokojne mohli presunúť na tanečný parket.

Ako šantiaci škôlkari

Tí, ktorí boli „v švungu“ sa hneď chopili príležitosti uprostred ešte prázdneho parketu zhodiť tých pár nadbytočných gramov a hlasným krikom dávali najavo svoju študentskú radosť. Zrazu sa to tak rozbehlo, že tanec sa do polnoci nedal zastaviť. Zatiaľ čo taneční abstinenti popíjali čapovanú kofolu a taneční maniacy to roztáčali na plné pecky, ja som behala, zháňala a chystala. Pre niekoho konečne, pre niekoho nanešťastie prišiel čas ukončiť náš „bašaveľ“ a uprostred noci sa stíšiť, nechať priestor Bohu, aby nás teraz On – počas sv. omše – naplnil svojou bezprostrednou radosťou.

Po nočnej chvále žalúdky opäť cvrlikali a

všetky naraz sa presunuli do kuchynky na sladké nočné prekvapenie v podobe jahodovo-pudingového koláča. Po ňom nasledovala najzaujímavejšia časť večera - pokladovka. V temných chodbách našej školy sa skrývalo zopár úloh na vyriešenie a záležalo iba na ochote účastníkov, či sa za nimi rozbahnú, alebo to vopred vzdajú. Všetci si radi zaspomínali na detské časy a ako šantiaci škôlkari sa rozbehli za pokladom. Odmena ich neminula – pizza, melón, koláče, čokolády...

Chrapot spolužiakov

Čas do brieždenia sa nám krátil, a tak sme museli napredovať. Pohodlne sa usadiac v kreslách, v spacákoch, na karimatkách sme sa (tí menej unavení) pri chipsoch a popcornoch zapozerali do filmu. Občas nás vyrušil chrapot našich spolužiakov, no kto by si to pri dobrom filme všimal.

Ani sme sa nenazdali a bolo ráno. Niektorí si išli zdriemnuť, iní sa rozhodli vydržať bez spánku. Našťastie sa mi podarilo zohnať niekoľko dobrovoľníkov ochotných pomôcť

o šiestej ráno zabehnúť do neďalekej pekárne UNI spol. s r.o. po sponzorské raňajky. Za chutné šatôčky, ktoré priam omámili naše zmysly, im veľmi pekne ďakujeme.

Zimný spánok

Potom už bolo potrebné len vybaviť si resty s učiteľmi (kvôli učebniciam) a hopsa domov! Niektorí mali na krku ešte umývanie riadu či upratovanie. Iným sa veľmi nechcelo ísť preč, tak sa cez svoj „zimný spánok“ rozložili na pohodlnom kresle uprostred chodby.

A teraz by som vám chcela popriať dobrú noc :)... Ale nie, chcela by som sa poďakovať všetkým, ktorí sa prišli zabaviť a ešte viac tým, ktorí prišli pomôcť. A o rok vás čakáme znova. Nocovaniu zdar!

Sprechen Sie Deutsch? **Ja, natürlich!**

Bol čas letných prázdnin. Mnohí z vás vylihovali niekde v pyramídovom Egypte alebo v slnečnom Španielsku. Ja som sa prebudila do pochmúrneho upršaného rána. Nálada v bode mrazu sa mi hneď zdvihla do plusových hodnôt, keď som si spomenula na mojich spoluodvážlivcov, ktorí vedia dobre „sprechovať“. Našou úlohou bolo privítať študentov z Nemecka, ktorí sa rozhodli obdivovať krásy Slovenska v rámci prípravy na birmovku.

Prvý deň nášho stretnutia sme sa navzájom spoznávali. Keďže nemeckí študenti boli v Košiciach prvýkrát, zamierili sme s nimi do centra mesta obzrieť si neprehliadnuteľné skvosty Košíc. A veru bolo sa na čo pozerat'. Na druhý deň sme si už začali na seba zvykať. Zavítali sme až na slovensko – poľ-

ské hranice. Zúčastnili sme sa prehliadky v duklianskej veži, kde nám sprievodca porozprával o vojenských operáciách počas druhej svetovej vojny. Nevynechali sme ani návštevu sovietsko-nemeckého cintorína na Dukle a zastavili sme sa aj na nemeckom cintoríne v Hunkovciach. Po ceste domov sme si prezreli grécko-katolícky kostolík v Ladomírovej a konečnou zastávkou pre nás bolo vojenské letisko vo Svidníku.

Spieval nám rómsky zbor

V piatok sme mali na programe výlet do Prešova a Jarovnic. Prešov je mestom, v ktorom sídlia viaceré diecézy kresťanských cirkví: pravoslávna cirkev, evanjelická augsburského vyznania, grécko-katolícka cirkev a rovnako rímsko-katolícka cirkev s Konkatedrálou sv. Mikuláša.

V rámci spoznávania jednotlivých cirkví bolo našou úlohou všimnúť si zvláštnosti bohoslužobných priestorov každej z nich.

Poobede sme sa presunuli do rómskej

osady v Jarovniciach, kde sme mali schôdzu s miestnym mládežníckym zborom a svätú omšu v tunajšom kostolíku Fatimskej Panny Márie.

To najlepšie nakoniec

Víkend sa niesol v znamení témy Mládež a jej viera. V sobotu sme absolvovali výlet do Vysokej nad Uhom, do Domčeka Anky Kolesárovej. V Domčeku sa slávila svätá omša a po nej nasledovala prednáška d. o. Pavla Hudáka o vzťahu medzi chlapcom a dievčaťom. Nevynechali sme ani návštevu hrobu A. Kolesárovej. V nedeľu sme sa zúčastnili omše v pastoračnom centre saleziánov na Troch hôrkach v Košiciach.

Večer nám spestrila rozlúčková opekačka na Bukovci. Jedli sme, spievali, tancovali... Atmosféra bola jednoducho vynikajúca, keďže jazyková bariéra bola prekonaná. A opäť platilo staré známe: „Koľko rečí vieš, toľko ráz si človekom.“

**16/11/2011, 17.00 SEČ,
Čordákova 50, Hollywood.**

Odovzdávanie Oscarov

**Červený koberec, žiara reflektorov a hviezdy
prvého ročníka práve prichádzajú.**

Skúsení mučeníci sa takto chystali prijať nás - nových študentov - do Cechu mučeníckeho. Prešli sme sa po červenom koberci, vypočuli sme si príhovor pani riaditeľky, nezabudli sme na sľub... a noví mučeníci boli na svete. Tretiaci tohto roku pripravili excelentnú imatrikuláciu a ocenili nás výnimočnými Oscarmi podľa našich vlastností.

Nasledoval program, ktorý sme odštartovali my. Predviedla sa celá trieda od hudobníkov, cez spevákov, tanečníkov až po nádejných básnikov. Zahanbiť sa nedali ani druháci a tretiaci, ktorí nás svojimi scénkami nesmierne pobavili. Po oficialitách prišla na rad „after party“. Ešte párkrát zasvietil blesk fotoaparátov a

parket sa začal poriadne otriasať v rytme rôznych štýlov. Prijemnú atmosféru večera umocnili výhry v tombole. Môžeme konštatovať, že večer sa vydaril. Ďakujeme za krásne privítanie a tešíme sa na ďalšie imatrikulácie :).

Beáta 'Beba' Tribulová
foto GKM, kresba Lukáš Kertys

„Haja je v háji!“

Študentská radosť dosahuje najväčšie rozmery vtedy, ak je žiakom oznámené, že odpadne hodina. Desiateho októbra sme teda boli všetci radi. Svoje schopnosti nám prišli predstaviť „české dravce“. A veru, bolo na čo pozerat’...

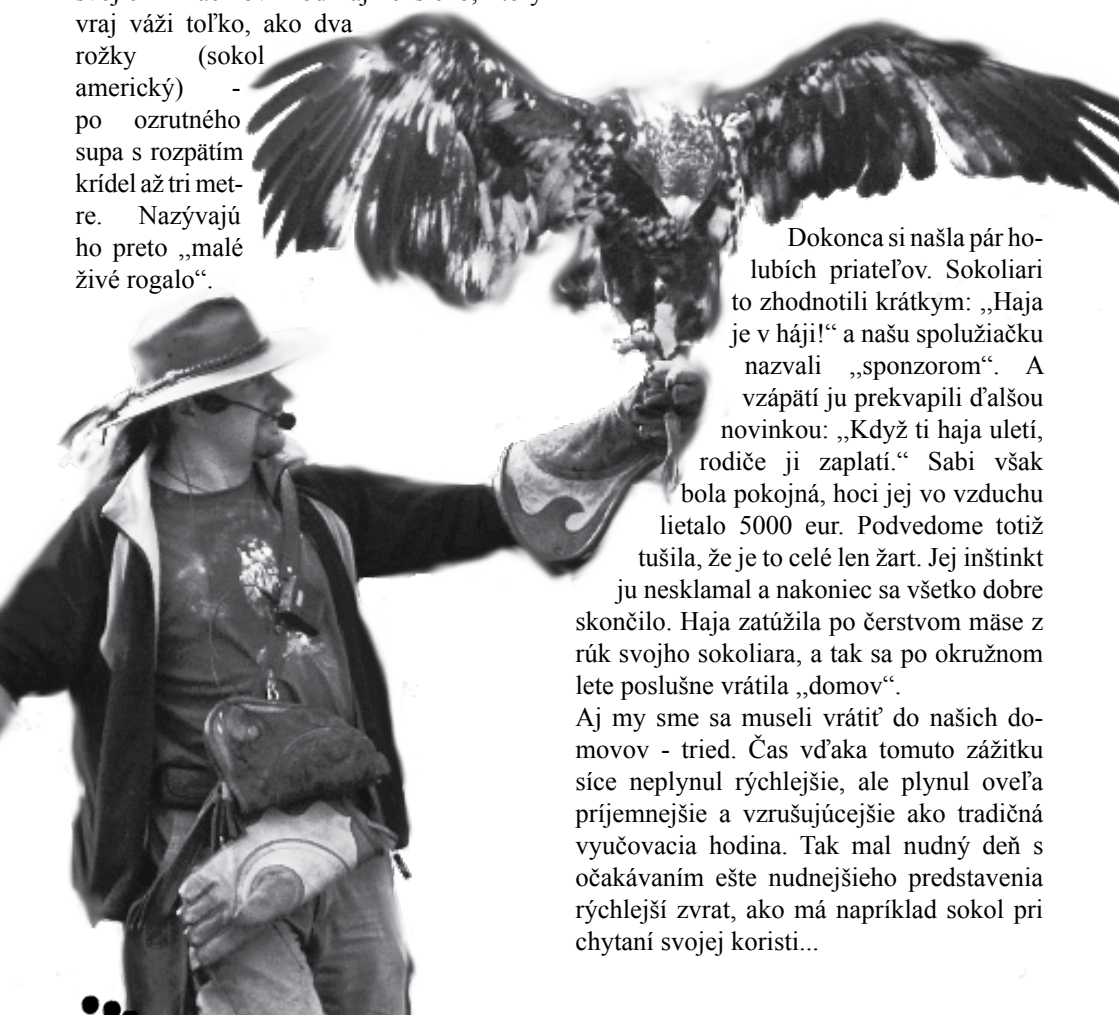
Počas dvoch vyučovacích hodín nám sokoliari zo spoločnosti Zayferus predstavili svojich miláčikov – od najmenšieho, ktorý vraj váži toľko, ako dva rožky (sokol americký) – po ozrutného supa s rozpätím krídel až tri metre. Nazývajú ho preto „malé živé rogaló“.

Naše obzory sme si obohatili aj zaujímavosťami o sovách, sokoloch či zdochlinároch. Sokoliari nakoniec preskúmali naše pamäťové hard disky a tí, ktorí správne odpovedali, dostali cenu v podobe leporela či kalendára o dravcoch.

Čerešničkou na torte bola hlavná cena – možnosť vypustiť z ruky jedného z najväčších dravcov – haju červenú. Bol vtom však háčik... Keď naša spolužiačka Sabina pustila haju na slobodu, tá pocítila neodolateľné volanie blízkej prírody.

Dokonca si našla pár hoblubích priateľov. Sokoliari to zhodnotili krátkym: „Haja je v háji!“ a našu spolužiačku nazvali „sponzorom“. A vzápätí ju prekvapili ďalšou novinkou: „Když ti haja uletí, rodiče ji zaplatí.“ Sabi však bola pokojná, hoci jej vo vzduchu lietalo 5000 eur. Podvedome totiž tušila, že je to celé len žart. Jej inštinkt ju nesklamal a nakoniec sa všetko dobre skončilo. Haja zatúžila po čerstvom mäse z rúk svojho sokoliara, a tak sa po okružnom lete poslušne vrátila „domov“.

Aj my sme sa museli vrátiť do našich domovov - tried. Čas vďaka tomuto zážitku síce neplynul rýchlejšie, ale plynul oveľa príjemnejšie a vzrušujúcejšie ako tradičná vyučovacia hodina. Tak mal nudný deň s očakávaním ešte nudnejšieho predstavenia rýchlejší zvrat, ako má napríklad sokol pri chytaní svojej koristi...

„Nááá čo pôôôjdem domov...?!“

...keď aj v hlavnom meste to „vychodňare znaju roztočič“. A točilo sa, krútilo sa, vlnilo sa, jedným slovom tancovalo sa celý víkend, all day - all night, a to nielen na túto pesničku. Od 21.10. do 23.10.2011 sa totiž konal 2. ročník tanečnej súťaže saleziánskych stredísk, TEENDANCE, na Mamateyovej ulici v Bratislave.

Ako povedal porotca: „To, že sme kresťania, neznamená, že máme robiť menej kvalitné veci, práve naopak.“ Povieť vám, bola to „kvalitka“ a poriadna. Prísna a nekompromisná porota, 8 tanečných skupín z každého kúta Slovenska, štvorhodinové workshopy s profesionálnymi tanečníkmi rôznych tanečných žánrov, sprievodný program pozostávajúci z UV show alebo z predstavenia

tanečného divadla Atak...

Košice sa predstavili hneď 2 tanečnými skupinami, jedna zo strediska 3 hôrky a druhá z KVP, ktoré reprezentovali žiačky 7. ročníka našej spojenej školy. Aj keď prvenstvo nezískali, klobúk dole už len za ich prejavenu iniciatívu a sebazapretie, ktoré je potrebné pri každom druhu športu. Apropos, aj tak sa dôraz kládol najmä na radosť z tanca a zábavu (a to sme tam spolu so Sue išli pôvodne vypomáhať organizátorom), o ktorú pri takých nadchýnajúcich a motivujúcich ľuďoch s tancom v srdci, bolo postarané hneď od začiatku.

Ak teda náhodou poznáte niekoho, alebo vy samy máte odvahu tancovať nielen doma pri umývaní zubov, povedzte ÁNO tejto príležitosti. Verte mi, budete hovoriť NIE, keď sa po nezabudnuteľnom víkende budete musieť vrátiť domov.

Tatiana 'Tanču' Lörincová
foto GKM

Ej, šumne na Orave...

„Na Orave dobre, na Orave zdravo...“ Myslí, že žiadna iná pesnička sa viac nehodí na úvod tohto článku. My, druháci + tretiaci a niekoľko prvákov, sme sa 3. októbra ocitli priamo na Orave. Čo sa tam dialo? To sa dozvieme v nasledujúcich riadkoch... Pripraviť sa, pozor, začíname!

Je skoré ráno. Mesto je ešte zahalené ľahučkou hmlou a teplota sa pohybuje veľmi nízko. Malé nevinné parkovisko pri

kostole sa o chvíľu stane centrom schôdzky pre zopár mladých nadšencov výletíkov. Najprv nasledovali vrúcne objatia (rodičov sme pre istotu nechali doma), potom prišla na rad kontrola tých, ktorí sa v posteli cítia veľmi príjemne. „Hororové“ predstavy a obavy učiteľov, že niekto zaspí a my nič nebudeme stíhať, sa nenaplnili a my sme mohli vyštartovať.

Inštrukcie učiteľov - nejesť, nešpiňať sedadlá, nevrieskať, sedieť na svojom mieste,

sme, samozrejme, pochopili po svojom. Veď sme predsa „študáci“. Už sme „iba“ 3 hodiny od srdca našej cesty. Slávnou Karosou sme 80-tkou „preleteli“ cez Prešov, tunel Branisko, Levoču, Poprad... a konečne prišla na rad prvá zastávka - Múzeum Janka Kráľa v Liptovskom Mikuláši. Tu nás čakali stredoveké mučiace nástroje. „Prežili“ sme život Jánošíka a nakukli sme aj do spálne Janka Kráľa, kde sme si výklad vypočuli na mäkkých vankúšoch.

Maskáčové návleky

Len čo sme opustili rodné mesto Martina Haricha, čakala nás čarokrásna rodná dedinka Martina Kukučina - Jasenová. A nasleduje malé literárne okienko: (mat-uranti zbystrite pozornosť :)) Martin Kukučín, vlastným menom Matej Bencúr, mal dvoch bratov a študoval na lekárskej fakulte v Prahe. Bol síce Slovák ako repa, no miestom jeho večného odpočinku sa stal

chorvátsky Lipik. Ale veď to určite všetci dávno viete :). Opúšťame históriu nabitú dedinku a mierime do Dolného Kubína. A práve tu sa nachádza aj múzeum, študentmi „veľmi“ obľúbeného, P. O. Hviezdoslava. Rozmýšľam, akú zaujímavosť vám z tejto prehliadky vybrať... Tak napríklad, celú prehliadku sme absolvovali v štýlových, maskáčových návlekoch na topánky, ktoré sa, mimochodom, veľmi dobre šmýkali po drevených parketách, a to si aj každý vyskúšal. Dodám ešte malú poznámku: myslím, že vedenie tohto múzea na našu bu-jarú návštevu nikdy nezabudne :).

Stodvanásť metrov

S vypätím posledných síl sme sa ešte podu-jali na veľmi náročnú, no zábavnú prehlia-dku Oravského hradu.

Exkurziu sme začali PRESNE o 15.05 hod. Po otvorení hlavnej brány sme sa ocitli v úplne inom svete. Nádvorcia vydláždené

MARTIN KUKUČÍN

*Osud si ma vybral,
aby ma dobre
popreháňal...*

kameňmi, salóniky, komnaty a veľa, veľa schodov. Tí, ktorí nemali problém s výškami, sa vyškrabali aj do citadely, 112 m nad riekou Orava. (pozn. red.: tento zámok sa stal miestom natáčania známych rozprávok, ako je Kráľ Drozdia brada alebo Sokoliar Tomáš, takže teraz môžem pokojne tvrdiť, že sme sa tam cítili ako v rozprávke.) Keďže rezne a domáce bagety od mamičiek nám už došli, museli sme sa poobzerať po „iných zdrojoch“. Dokonalá spokojnosť v našich bruškách nastala po výdatnej večeri pod Oravským hradom. Kto by odolal pravým slovenským bryndzovým haluškám či vyprážanému syru s hranolčekmi :).

Nočný život

Noc sme strávili v Dolnom Kubíne. Naša obrovskááá únava zrazu pominula, z ničoho nič sme chytili druhý dych a začali sme žiť. Čo sa však dialo na našich izbách a v

spoločenskej miestnosti, nech radšej ostane len v našich spomienkach (predsa tento článok bude čítať aj vedenie školy) :).

A prišlo opäť skoré ráno, s ním aj druhý a pre nás zároveň aj posledný deň exkurzie. Zbalili sme svoje „tri slivky“ a mierne oťapení z nočného života sme poslušne a načas nastúpili pred jedáleň na raňajky. Pri pohľade z okna nás zamrazilo a o nič lepšie sme sa necítili, ani keď sme vystúpili z autobusu v Martine. Naše útržkovité vedomosti o Jozefovi Čigerovi - Hronskom sme si obohatili v jeho rodnom dome, ktorý sa zároveň stal aj domom Matice slovenskej. Aj napriek tomu, že bolo iba okolo 8°C, sme si pochutnali na martinskej zmrzline. Poriadne vymrznutí, no stále v dobrej nálade, sme dopochozovali na Národný cintorín. Zaspomínali sme si na veľké a vzácne osobnosti nášho národa, ako bol napríklad: Kráľ, Vajanský, Škultéty,

Kukučín alebo aj martinský odchovanec a akademický maliar Martin Benka.

Sto rokov dozadu

Našou poslednou zastávkou bola stará maličká drevená dedinka Vlkolíneček, ktorá má svoje miesto neďaleko Ružomberka. Hneď pri vstupe do dediny sme sa preniesli o niečo vyše 100 rokov dozadu a pred očami sa nám začali vynárať staré, drevom obložené domčeky, za ktorými sa ukrýva veľa práce, námahy, bolesti, ale aj radosti. Ukážka roľníckeho domu, výstava

poľovníckych trofejí, obrazov a rozličných starých predmetov... to je naozaj v skratke o pamiatke kultúrneho dedičstva UNESCO, o Vlkolínci. Nakoniec iba dodám naše dobre známe: „Na Orave dobre (dzivo), na Orave zdravo...“ Určite nikto neľutoval, že sa tejto exkurzie zúčastnil a ďakujeme Pánu Bohu, rodičom a našim úžasným učiteľom (p. uč. Helene Čižmárovej, p. uč. Martine Demkovej a p. uč. Milanovi Koščovi), že nám takúto „prechádzku“ históriou umožnili.

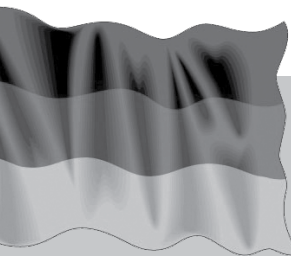
Lights will guide you home, and ignite your bones...

Cestovanie je super vec. Hlavne ak sa netýka týždenných prázdnin, ale minimálne polročnej návštevy cudzej krajiny. Okrem jazyka sa zlepši i práca s ľuďmi, obohati sa kultúrny život i ten priečinok, kde človek uschováva svoje spomienky. Nie nadarmo sa hovorí, že ces-

tovanie rozširuje obzory. Aj na našej škole sa našli odvážlivci, ktorí sa odhodlali rozšíriť svoje obzory a vycestovali do sveta. Či už do Európy, alebo dokonca za „veľkú mláku“... to sa už dočítate v nasledujúcich článkoch.

Kristína 'Kika' Juščáková

Cesta do neznáma

Moje myšlienky a predstavy o Nemecku boli veľmi zmiešané. Na jednej strane je to, samozrejme, pocit plný ra-

dosti, očakávania a nádeje v prežitie niečoho nového, zaujímavého a vzrušujúceho. Na druhej strane je to pocit strachu a obáv z cesty do novej krajiny, lebo neviem, čo ma tam čaká.

Päťmesačná cesta mi mala pomôcť zdokonaľiť sa v jednom zo svetových jazykov, ale aj ponúknuť možnosť získať veľa nových skúseností do života. Cestovala som cez organizačnú Student Agency, ktorá sídli v Brne.

Do Nemecka som sa začala baliť v zime minulého roka, bolo to takmer na Nový rok. Moja nová rodina mala čakať

v meste Oldenburg v severovýchodnej časti Nemecka. Je to mesto s historickými koreňmi, podobne veľké ako Košice. S mojou novou rodinou som bola v kontakte už pred odchodom a vedela som, že budem mať dve „sestry“, vtedy som sa aj celkom potešila, keďže doma mám dvoch starších bratov. Boli približne v mojom veku. Jedna staršia o dva roky a druhá staršia len o niekoľko dní ako ja. Môj nový otec so mnou nadviazal kontakt ako prvý, potom som sa spojila aj s jednou z mojich nových sestier. Obidvaja mi boli hneď sympatickí. Oboznámili ma s tým, kde budem bývať, do akého mesta a rodiny idem.

Mojím prvým ťažkým momentom, hneď na začiatku cesty, bol samotný let, prvý v mojom živote. Mala som letieť z letiska vo Viedni, zo Schwechatu, a bolo to naozaj veľmi stresujúce. Nevedela som, ako sa na letisku pohybovať, kde, čo, ako a kedy mám robiť... no nakoniec som to zvládla. Po privítaní a prvom kontakte s novou rodinou sme všetci zasadli spoločne za stôl a navečerali sme sa. Bol to moment, ktorý sa tiahol celým pobytom a mne sa osobne veľmi páčil. Stolovanie, keď sme sa mohli všetci spolu najesť a porozprávať. U nás doma to tak, bohužiaľ, nefunguje. Zaujímavé bolo, že o prípravu večere sa staral

väčšinou pán domáci, Roland, môj nový otec. Vedel naozaj ukázkovo variť.

V škole to bolo zo začiatku veľmi ťažké, lebo moje jazykové schopnosti boli ešte dosť slabé. Zaujímavé bolo, že väčšina detí absolvovala cestu do školy nie autobusom, ale bicyklom. Ja takisto. Každé ráno so svojou „sestrou“, keďže sme boli v rovnakej triede, 10 A, die Realschule, som absolvovala cestu do školy. Škola bola veľká, s množstvom žiakov, až okolo dvoch tisíc. Postupne som sa zdokonaľovala v nemčine a začalo sa mi aj viac dariť v škole. Noví spolužiaci boli super, zažili sme spolu veľa zážitkov a myslím si, že aj môj triedny učiteľ si ma postupne obľúbil. Podľa môjho názoru majú školstvo na dobrej úrovni a v porovnaní s našim by sa dalo povedať, že sa snažia študentov pripraviť viac prakticky ako len teoreticky. Vyučovanie bolo

záživnejšie. Zaujímavé pre mňa bolo, že opisovanie úloh či používanie ťahákov bolo pre nich tabu :). Rozdiel bol aj v tom, že skúšanie pred tabuľou nepraktizovali, písali len slohové a rôzne písomné práce.

Opisovanie úloh či používanie ťahákov bolo pre nich tabu :).

Môžem povedať, že Nemci sú fajn. Páči sa mi na nich zmysel pre humor, ich vynaliezavosť, tvorivosť, ale aj schopnosť zaujať... Samozrejme pre

nich boli aj spoločenské udalosti, tradície a oslavy, pri ktorých sa mohli zabaviť.

Odhádzalo sa mi dosť ťažko, lebo mi bolo smutno za novými kamarátmi, za novou rodinou, ale na druhej strane som sa už aj tešila konečne domov. Pobyt v Nemecku pre mňa znamenal pozitívnu zmenu, veľa nových skúseností. Nielenže som sa zlepšila v jazyku, ale mala som možnosť spoznať, ako sa žije v inej krajine.

Za veľkou mláskou

Kanada - obrovská krajina, veľmi odlišná od našej. Pobyt v provincii Nové Škótsko mi dal mnoho skúseností. Spočiatku som bola presvedčená, že mi výlet pomôže zlepšiť sa v angličtine, ale dal mi oveľa viac. Konečne som pocítila, aká je moja rodina dôležitá a ako sa hovorí „v núdzi poznáš priateľa“. Poznala som. Nebolo ich veľa, no o to viac mi chýbali.

Nové priateľstvá mi ponúkli najmä študenti, ktorí boli tiež mimo domova. Mali sme spoločnú tému - domov. Každý z nás ho má inde, no chýbal nám rovnako.

Najzaujímavejšou činnosťou bol pre mňa ping - pong. Pri hre som spoznala viac ľudí než v triedach. Každá hodina bola v inej triede. Napríklad na matematiku som musela prejsť na druhý koniec školy. A aby to nebolo také jednoduché, každý deň sme mali iný rozvrh. Rozvrh sa skladal z ôsmich dní.

Adrenalinová pre mňa bola vzrušujúca plavba člnom - rafting.

Dost' veľký chaos, a preto sa mi párkrát stalo, že som vošla do nesprávnej triedy. Presťahky neboli o nič lepšie, lebo boli za celý deň iba dve. Jedna malá - desaťminútová a tá druhá mala vyše hodiny. Viac sa mi páči náš školský systém, aspoň máme viac presťahov :).

Všetko je tam ďaleko, preto nutne potrebujete auto. Autobusy chodia raz denne, takže nič moc. Spolu so študentmi z iných krajín sme sa zúčastnili rôznych exkurzií. Adrenalinová

pre mňa bola vzrušujúca plavba člnom - rafting. Mali sme síce nepremokavé oblečenie, to nám však nepomohlo. Nezabudnuteľné bolo aj stretnutie so všetkými medzinárodnými študentmi z Nového Škótska. Stretnúť toľko nových ľudí a z rôznych kútov sveta je úžasné. Do Nového Škótska chodia ľudia asi z tridsiatich krajín, a ja som tam bola jediná zo Slovenska. Ešte šťastie, že tam bolo dosť Čechov :).

Bývanie v rodine malo tiež svoje výhody aj nevýhody. Dostala som sa do rodiny, ktorá

sa o mňa vzorne starala. Takmer každý víkend sme sa vybrali na „výlet“. Väčšinou do obchodného centra, čo bolo dosť zvláštne, ale na všetko sa dá zvyknúť. V rodine so

Do Nového Škótska chodia ľudia asi z tridsiatich krajín a ja som tam bola jediná zo Slovenska. Ešte šťastie, že tam bolo dosť Čechov:).

mnou bývala aj Fernanda z Mexika. Mali sme spoločnú izbu a zažili sme spolu veľa vtipných situácií.

Cesta domov mi pripomínala odchod. Znova som opúšťala blíz-

kých, no teraz som sa aj ku blízkym vracala. Cesta síce nebola podľa mojich predstáv, pretože lietadlá mali meškanie. Aj keď som strávila na jednom letisku viac ako sedem hodín, predsa mi to nepokazilo náladu. Až prívlečmi som sa tešila domov.

Možno ide o prestíž, a možno ide o atmosféru Byla - nebyla jedna stužková...

29.11.2011 19:24:18

Je dvadsiateho deviateho novembra 2011. Je večer, sedem hodín, dvadsaťštyri minút, osemnásť sekúnd... sedím na posteli a neviem, čo si zbalím do kufru na stužkovú! Poviete si: „Kufor a stužková?! Je padnutá na hlavu?“ No, niežeby som to o sebe popierala, ale dnešok je výnimkou. Presne o hodinu, päťdesiat minút a štyridsaťdva sekúnd odchádza vlak z Košíc, ktorým sa MY, slávna 4. B, odvezieme do hlavného mesta krásnej českej zeme – do Prahy.

29.11.2011 20:48:31

Stanica v Košiciach je do piatich šesťnásť minút preplnená kuframi, cestovnými taškami, priestranstvom sa nesie hluk a vrava, všetci sa tešia. No čas sa pomaly kráti... „Osobný vlak smer Praha, stojí pri nástupišti dva, koľaj tri, môžete nastupovať!“ Ruky schytia tašky, kufre, rýchla „cigaretka na dva ťahy“ ostala prišliapnutá na zemi pred stanicou, ktorá náhle ostala tichá a pustá...

29.11.2011 22:13:43

Vlak EN444 Slovakia práve vchádza

[illegible]

Takéto pazvuky vydáva skupina rozospátých tvárí, ktoré sa ako teľatá rozohliadajú po vestibule pražskej vlakovej stanice, rozmermi pripomínajúcom skôr letisko. Omámení únavou čakáme, čo bude ďalej. Prichýli nás sľúbený hostel, alebo budeme nútení

prevážať sa takíto unavení celou Prahou? Kto by sa však s nami hral? Sme predsa statoční mocní bohatieri a nežné pôvabné devy :). A aby toho nebolo málo, sme sprevádzaní úžasnou rýchlou rotou v podobe našej drahej triednej pani učiteľky, Helenky Čizmarovej, pani učiteľky Antónie Juhásovej, pána učiteľa Milana Košča. Závidíte čo?! Ani sa vám nečudujem, máme skvelý tím a svojim východniarskym šarmom čo nevidieť dobyjeme Prahu.

Konečne postel! Zmorení sme sa vrátili z objavnej výpravy čeliac chladu, únavy a hladu. Napriek všetkým fyzickým útrapám sme bez mihnutia oka putovali za svätým Vítom a jeho katedrálou, presunúc sa do dôb Franza Kafku v starobylej Zlatej uličke, obdivujúc románsku Baziliku svätého Jiří, kochajúc sa sálami v Starom kráľovskom

paláci. Ja viem, je to na vás veľa prechodníkov, ale viete vy, koľko chodníkov sme prešli my?! No nič, sťažovať sa nebudeme, nie sme žiadni uplakanci!

Teraz sme pekní, čistí, okúpaní. Chystáme sa do Národného divadla na predstavenie Sluha dvou pánů s fenomenálnym Miroslavom Donutilom. Ha, zelenáte.. aspoň tí, čo tohto herca poznáte. Nič to, na každého raz dôjde...

30.11.2011 23:48:13

Tie isté pazvuky, čo sme vydávali ráno na Hlavním nádraží, vydávame aj teraz. Kruhy pod našimi očami vyzerajú ako odtlačky konských kopýt, v našich hlavách sa stále zmieta komický „preblesk“ celého predstavenia, na ktorom sme sa smiali ako teľce, a hoci sme boli (ále, ako sa to opakujem!) unavení, neposlušný sluha Trufaldino nás svojimi grotesknými replikami nútil v smiechu pokračovať. Predstavenie bolo vsuktku úžasné a minimálne moja maličkosť ho bude odporúčať všetkým živým dušiam! Po divadle sme sa prešli kúzelnými pražskými uličkami až na Staroměstské náměstí. Chvilu sme obdivovali Orloj,

plnými dúškami sme vdychovali atmosféru vianočných trhov. Jednoducho, bolo nám super! Čo dodať? Hádám len toľko, že naša dobyvateľská misia sa nezačala dobre. Prišli sme sem s cieľom podmaniť si „stovežatú“ a stal sa pravý opak. Praha nás svojou čarovnou vôňou nevšednosti celkom opanovala. Ale my zbrane neskladáme! Máme predsa ešte dva dni...

31.11.2011 7:35:39

Do frasa! Zaspali sme! (Ako vždy, ako vždy!)

Ó, dnes je ten deň!

Ten deň! Ten!

Ten...

Áno, ešte vždy rozmýšľam nad vhodným slovom. S uterákom na hlave pobehujem po „kolejích“ a zháňam fén.

„Juli, dáš fén?!“

„Má ho Tonka!“

„Do kelu!“

...

Mám to! Dnes je deň, keď dostaneme stužky! Naše zelené úžasné milované pražské stužky!

2.12.2011. 15:31:56

Pffff!

Fuj, aká som najedená/ý!

Po úžasnom nákupnom maratóne sme boli svoju mínusovú energiu dobiť v slávnej Lucerne. Nešli sme však na koncert, ale do reštaurácie. Chutné rezne sa na nás spočiatku vyzývavo usmievali, no my sme im ako správni hladoši nedali žiadnu šancu. Z tohto boja sme vyšli ako víťazi! Nechali sme po sebe len smutné tanieri zívajúce prázdnotou.

Najedení na prasknutie sme sa poslednýkrát prešli Prahou. Bohužiaľ, cieľom tejto prechádzky bolo Hlavní nádraží. Zmierení so skutočnosťou, že pôvodne výbojná výprava skončila ako priateľská návšteva, sme obsadili aspoň stanicu a bez ďalšieho boja počkali na nášho koľajnicového tátoša, ktorý nás odviezol domov.

2.12.2011 23:12:49

Košice. A vôbec sa nám z toho teplého vlaku nechce. Ani do zimy, ani k rodičom a už tobôž nie do školy! Fňukajúc sme sa rozlúčili s vlakom, ktorý se na nás ešte pořád šklebil svým českým smíchem...

Nuž, konce nebývajú ľahké... Hlavne nie konce školských výletov. Pravdupovediac, toto nebol len výlet, ale aj slávnosť, a nebola to len slávnosť, ale aj výlet. Jeho záver je rovnako uhmkaný a umrčaný ako závery všetkých výletov. Ten náš niesol pečať výnimočnosti. Dal nám viac ako len nezabudnuteľné zážitky. Dal nám šancu na to, aby sme boli sami sebou. Myslím, že sme dokázali, že aj konvenčná záležitosť môže byť nekonvenčná, ak sa stretne originálna myšlienka s ľuďmi ochotnými premeniť ju na realitu. Bol to originálny projekt, ktorý nám dal pocítiť rozdiel medzi všednosťou a slávnosťou, taká stužková a lá 4.B. Sme na ňu hrdí, pretože bola len naša, len o nás, no hlavne, stala sa nám prvým letným dotykom dospelosti. Možno len formálne, a možno naozaj. Možno je to len o tej stužke, a možno je to aj o našich vzťahoch. Možno je to len o žiakoch, a možno je to aj o učiteľoch. Možno je to len radosť zo zážitkov, a možno je to hlboká vďaka. Možno ide o prestíž, a možno ide o atmosféru. Možno je to... stužková.

A ešte niečo sme chceli... ĎAKUJEME! (tí, ktorým to patrí, vedia... :))

Kristína 'Kika' Juščáková ft. Jakub 'REALista' Mati
foto GKM

Zelený kúsok plátna

Osemnásťka - vek, ktorým získavame mnohé povinnosti a práva. Začína čas podpisovania formalít a pokusov o to isté pri ospravedlňovaní absencie. Človeku prischne prívlastok dospelý. Čo sa však stane, keď nám na hrudi zažiaria zelené stužky? Či nie je práve tento okamih povestným krôčikom, ktorým prejdeme cez hranicu oblých detských tvárí a vydáme sa cestou romboidu? Zelená stuha, malý kúsok plátna, stane sa závažím sťahujúcim nás zo sveta vzdušných zámkov do reality dospelosti.

Navždy sa zachová... slová známej pesničky sme si konečne právom zaspievali i my, študenti 4. A triedy, v sobotu - 15. októbra 2011. Pre mnohých to bola sobota ako každá iná. Upratovanie, dospávanie, nákupy... Pre nás to bol však výnimočný deň. Deň, ktorému predchádzali intenzívne prípravy, mnohé nácviky a možno i zlé pohľady či slová. No v ten výnimočný okamih sme

na všetko zlé zabudli. Dievčatá, ktoré sme takmer denne vídali v škole, boli očarujúco krásne a chlapci, hotoví gentlemani, ako vystrihnutí z módných časopisov.

Prišiel deň D, na ktorý sme dlho čakali. Napätie i stres nám pomáhali zvládnuť naši rodičia, príbuzní a učitelia. Zrazu sa nám zdali dlhé štyri roky ako chvíľa, čo práve ubehla. Uživali sme si každý okamih, jeho vznešenosť, pompéznosť a hlavne neopakovateľnosť. Bolo krásne stáť pred ľuďmi, ktorí sú nám blízki, prežívať to spolu s nimi, ďakovať im za ich snahu a sľúbiť im, že ich úsilie nebude márne.

Stužková – pre mladších iba fráza, pre nás štvrtákov je to už spomienka na štart do dospelosti a zelená stužka, ktorá zdobi naše hrude, je toho znakom. Ani stužka, ani samotná stužková z nás nerobia zreých ľudí. Naša zrelosť sa prejaví až v praktickom živote, v prístupe k sebe a k ostatným. Odteraz záleží len na nás...

Adriána 'Ad'ka' Hovancová, Dávid 'Dawit' Jobbágy
foto Plíšik

Čo bolo...

Biela noc

1. októbra 2011 historické centrum Košíc ožilo súčasným umením v netradičnom nočnom čase. Po veľkom minuloročnom úspechu prišla Biela noc opäť. Tohto roku s väčším počtom stanovišť, brigádnikov, otvorenými reštauráciami a kaviarňami, kyvadlovou dopravou medzi Prešovom a Košicami a svetovými hviezdami súčasného umenia. Na tomto podujatí nechýbali ani naši študenti.

Robo Papp a Bystrík

15. novembra 2011 sa uskutočnil v rámci projektu „Chyťme sa za ruky“ výchovný koncert Roba Pappa a Bystríka o životných hodnotách, o úcte, o komunikácii, ale hlavne o medziľudských vzťahoch. Nálada i atmosféra boli vynikajúce.

Anjelikovia

Začiatkom adventu sa niektorí študenti i učitelia opäť zapojili do projektu Anjelikovia. Na jeden mesiac sa tak každý z nich stal dobrým anjelom, ktorý svojho zverenca nielen obdarovával, ale sa oňho aj s láskou staral a držal nad ním ochrannú ruku. Lebo láska to nie je len brať, ale najmä a predovšetkým dávať.

...olod oň

Mikuláš

6. decembra 2011 k nám po roku opäť zavítal Mikuláš. Neprišiel sám – spoločnosť mu robili dvaja šarmantní anjeli. Navštívili každého, kto otvoril svoje srdce radosti, aby mohol túto radosť posunúť ďalej, a tak šíriť dobro medzi nami. Spôsobovať druhým radosť, ako aj rozdávať drobné dary, ostáva aj dnes veľkým poslanstvom, ktoré nám zanechal práve sv. Mikuláš.

Čo bude...**Deň otvorených dverí**

V stredu 15. februára sa na našom gymnáziu uskutoční Deň otvorených dverí.

Maturita

Našich štvrtákov čaká maturita. Externá časť a písomná forma internej časti sa uskutočnia v dňoch:

13. marec 2012 (utorok) – slovenský jazyk a literatúra, slovenský jazyk a slovenská literatúra

14. marec 2012 (streda) – anglický jazyk, francúzsky jazyk, nemecký jazyk, ruský jazyk, španielsky jazyk, taliansky jazyk

15. marec 2012 (štvrtok) – matematika

16. marec 2012 (piatok) – maďarský jazyk a literatúra, ukrajinský jazyk a literatúra

Ústna forma internej časti maturitnej skúšky sa na našej škole uskutoční v dňoch **28.5. - 30.5.2012.**

...stali sme sa „dospelákmi“ pred 18-tkou alebo osvietil nás **Duch Svätý...**

Mnohí sa isto pýtate: „Čo to trepe za nezmysly?“ Nie, nie, netrepem. Ja viem, prečo som takto začala. Chcem vám vysvetliť a ponúknuť návod na to, ako dovŕšiť dospelosť ešte pred 18-tkou. Tak pozorne čítajte a učte sa:).

Presuňme sa o jeden rok dozadu. Práve vtedy bol v našej farnosti Božieho milosrdenstva vyhlásený „konkurz“ na birmovancov, teda tých, ktorí by chceli prijať sviatosť birmovania a stať sa dospelými kresťanmi. A tak sa niekoľko záujemcov z nášho gymnázia zapísalo na „listinu“ birmovancov. Keďže opakovanie je matka múdrosti, zadefinujme si, že birmovanie je sviatosť, ktorá dovŕšuje krst a v ktorej dostávame dary Ducha Svätého.

Mesiace ubiehali a my sme sa pravidelne stretávali na „stretkách“ s našimi animátormi, ktorí obohacovali naše vedomosti dôležité v živote dospelého kresťana. Každý druhý týždeň sme mali zaujímavé a poučné katechézy s našim

dekanom, Petrom Novákom, ktorého časom vystriedal náš pán kaplán Gurský.

Nový príspevok pridaný pánom dekanom na facebooku znel: „Sviatosť birmovania pre našu farnosť bola stanovená na sobotu 19. novembra 2011.“

Čas utekal ako voda, informácie a vedomosti sa stále množili a my sme už naozaj netrpezlivo čakali na stanovenie dátumu našej birmovky. Netrpezlivé boli hlavne dievčatá, ktoré si musia minimálne mesiac pred slávnosťou kúpiť tie najkrajšie a najdrahšie šaty, aby boli spomedzi zhromaždených najčarovnejšie. Konečne sme sa dočkali. Nový príspevok pridaný pánom dekanom na facebooku znel: „Sviatosť birmovania pre našu farnosť bola stanovená na sobotu 19. novembra 2011.“

A kolotoč oficiálnych príprav sa začal:

18. november 2011, 10.00 ráno

Farské pastoračné centrum a náš nový, skoro dokončený kostol. Tieto miesta sa nám stali

v tento deň akoby druhým domovom. Treba vypratáť celý interiér kostola, pozametáť, poumývať, skultúrniť okolie kostola, vyčistiť parkovisko, a to by malo byť asi všetko :). Väčšina z vás by sa v tom momente asi zvrtila na päte a upaľovala domov. No keď ste už len krôčik od prijatia tejto veľkej sviatosti, tak prečo neobetovať kúsok svojho času pre dobrú vec? A tak sa začalo dlhé, dlhé a ešte dlhšie upratovanie. Večer sme sa presunuli na faru a zúčastnili sme sa poslednej „mini“ duchovnej obnovy. Mohli sme v tichosti rozjímať, meditovať, prosiť, ďakovať a tiež adorovať až do neskorej desiatej hodiny večer. Sviatosť birmovania som prijala aj ja, a tak vám môžem povedať, že taký pokoj a radosť ako v ten večer som vo svojom srdci ešte asi nikdy predtým nezažila. Sami mi isto uznáte, že je to sila, keď kľáčite pri svetle sviečok pred samotným Ježišom, odovzdáte mu všetky vaše starosti, trápenia a pomaly cítite, ako sa stávate ozajstným kresťanom.

Skôr ako tréner pošle hráča na futbalové ihrisko, položí mu ruku na rameno a udelí mu posledné pokyny. Podobne možno chápať aj birmovanie.

19.11.2011, 8.00 ráno

„Tak a je to tu!“ Stresujúco poskakujem pred zrkadlom a upravujem, čo sa upraviť dá. Stále dookola si v duchu hovorím, že to bude dobré, všetko bude dobré... Na prvý pohľad sa možno ani nezdá, ako môže mať niekto takúto veľkú trému pred birmovkou. Je to veľká zodpovednosť. Dovršujeme našu kresťanskú 18-tku a preberáme na seba všetku zodpovednosť, stávame sa dospelými.

Po hodine a pol šaškovania som sa konečne pobrala aj s celou rodinou na

miesto konania. O 10.00 sme sa zhromaždili v kostole Božieho milosrdenstva a popripínali sme si na kabáty svoje birmovné mená. Celú svätú omšu s birmovaním celebroidal emeritný biskup Alojz Tkáč. Už po prijatí sviatosti sa na tvárach všetkých prítomných birmovancov rozlieval blažený a spokojný úsmev. Takto spoločne sme teda oslávili 18. narodeniny a zlatými písmenami sa zapísali k ostatným dospelým kresťanom.

Skôr ako tréner pošle hráča na futbalové ihrisko, položí mu ruku na rameno a udelí mu posledné pokyny. Podobne možno chápať aj birmovanie. Aj na našom pleci je položená ruka. Vstupujeme tak na ihrisko života. Skrze Ducha Svätého poznávame, čo máme robiť. Jeho poslanie nám znie v ušiach. Nechceme sklamať jeho dôveru a chceme viesť zápas až do víťazného konca.

Gospel Parade 2011

Prázdniny, voľnosť... Pohoda, Dohoda a iné festivaly. Tí, ktorým počas prvých školských dní začali hneď chýbať, neváhali a prišli si „zafestivalovať“ aj k nám na KVP. A, verte mi, nebolo ich málo. Mladí z celého Slovenska sa v sobotu 24.9.2011 zbehli uprostred nášho sídliska, na pôde už takmer dostavaného kostola, aby na vlastnej koži zistili, čo je to gospelový festival – náš Adonai fest!

Čakalo ich nie málo prekvapení v podobe známejších i menej známych skupín. Amatérski folkloristi z Kalvarčanu, hudobné skupiny Soren, The Sain, Kéfas, 30tri, S2G band či Peter Milenky band. Obrovským prekvapením pre domácich bola aj účasť skupiny Kerygma, ktorá sa na tohtoročný festival dostala len náhodou. Všetkých však neskutočne potešili, keďže sú naši starí známi.

Po úvodnej svätej omši a prihovore pána dekana Petra Nováka sa hneď dostali k mikrofónom nedočkaví speváci. Skupiny sa striedali v pravidelných intervaloch a aby sa náhodou nepomýlili, časový harmonogram im (aj divákovi) visel celý čas pred očami na veľkom plagáte. Pestrosť teda nechýbala, zábava tiež nie :). Nuž nesmel chýbať ani poriadny guláš! A po tom našom sme si mohli skutočne oblizovať všetky desiat prstov. Ako na každom „putovnom“ mieste, ani tu nebola núdza o suveníry – CD účinkujúcich skupín, tričká, bundy, knihy, záložky či nálepky s tohtoročným heslom:

„Pod’te a uvidíte.“

A veruže sme prišli a aj videli. Každý, hoci aj zarytý nepriateľ gospeloviek, sa určite zaľúbil aspoň do jednej z mnohých starých či nových, rýchlych či pomalých, tem-

peramentných či upokojujúcich interpretovaných pesničiek. Speváci i hudobníci podávali famózne výkony. Nečudo, že bolo ťažko človeku opustiť túto atmosféru. Davu sa, pochopiteľne, nechcelo prestať počúvať príjemne znejúce tóny od poslednej skupiny Slnovrat.

Slnovrat sa predsa len zdržal ešte chvíľu...

No, ako sa vraví, v najlepšom treba prestať. Svoj úspešný deň sme ukončili večernou adoráciou. Slnovrat sa predsa len zdržal ešte chvíľu a pomohol nám vzdať chválu Pánovi nie len za tento vydarený deň plný nových zážitkov, ale aj za všetky dni nášho krátkeho života. Celému festivalovému osadenstvu

náhle zmäkli srdcia a z očí sršala úprimná vďaka patriaca tak Bohu, ako aj všetkým organizátorom a pomocníkom. A tak ako Slnovrat aj naše festivalové slnko sa vrátilo na svoje miesto. Nasledujúci september sa však opäť určite ukáže na ďalšom ročníku nášho gospelového festivalu Adonai fest. A určite nebudú chýbať ani všetci nadšenci a priaznivci.

Tak neváhajte ani vy, príd’te a uvidíte!

Bieloruska zaútočila na Keňanky

„...ááá je to tu! Odbilo 9 hodín doobeda a my môžeme byť svedkami odštartovania 88. ročníka Medzinárodného maratónu mieru, ktorý sa tradične začal výstrelom a vypustením holubíc mieru.”

Ozvena výstrelu sa rozlieha mestom a prví bežci budú mať za sebou prvý kilometer. Onedlho sa rozmiestnenie ustáli a budeme sledovať boj favoritov o prvenstvo. Tipy na víťaza sú rôzne, a o to ťažšie to bude dnes, keď sú podmienky na behanie optimálne. Nebude núdza o rekordy...

„Práve dostávam informáciu, že Keňania spolu s Etiópcanmi ustálili tempo a prvý kilometer zabehli na hranici troch minút. Podotýkam, že takéto tempo udržia až dokonca!”

Bežci z južnejších krajín sú neodmysliteľnou súčasťou trate, ktorá meria 42,195 km. Vyzdvihujú priečku na svetovú úroveň, aj keď košický maratón sa sám o sebe pýši prívlastkom najstarší maratón v Európe a druhý najstarší na svete. Dal zabrať už mnohým známym rekordérom sveta. Jeho úskalía sú čarovne tajomné pre každého, kto len trochu obľubuje beh.

„Vážení diváci, pozrime sa na trať, ako to pokračuje. Bežci prebehli okolo osviežovacej stanice a smerujú na Areál Anička vo štvrtom kilo-

metri. Tempo udržujú a uvidíme, či nepadne aj traťový rekord. Najnovší rekord je z minulého ročníka, drží ho Keňan časom 2:08:33 hod.“

V priebehu niekoľkých hodín, kým dobehnú aj poslední účastníci, mesto pripravilo na niekoľkých úsekoch stage, na ktorých budú maratóncov hudobne sprevádzať rôzne kapely. Program bude aj pre divákov, ktorí sa prišli pozrieť na 88. ročník a podporujú bežcov. Nálada je výborná. Neprestajne sa ozýva potlesk a motivujúce výkriky:

„Hop, hop! Pod' me! Zvládaš to, máš na to!”

V tento deň, keď Košice žijú športom, sa v hrudiach nás, Slovákov, prebudia národnostné pocity. Sme hrdí na náš Maratón a chceme byť jeho účastníkmi, aj keď len pasívne. Spoza ochrannej pásky sledujeme boje s kilometrami. Každý z odhodlancov sa musí s niečím pasovať. Od rozviazaných šnúrok po príliš teplé oblečenie až typické křče v rukách, v nohách... Niekoľkonásobní bežci maratónu sa už vedľa vyvarovať začiatočníckym chybám.

„Na trati si prvá skupinka vytvorila náskok a na 16 - tom kilometri prebiehajú Moyzesovou ulicou.”

Oduševnený hlas moderátora sprevádza ľudí najväčším košickým športovým podujatím. Po bežcoch dobrovoľníci zbierajú odhodené plastové poháre a špongie. Mesto sa aj tento rok dobre prichystalo na bežecký nápor. Organizácia je presná a časový sklz nevznikol, aj keď riziko bolo veľké. Klasicky štartujú pred oficiálnym začatím handbikery a korčuliari. Absolvujú trať 20 km, prvým to trvá polhodinu. O 9. 00 hod. nasledujú maratónci a pol maratónci a o štvrt' na 10 štartuje Mini maratón. Všetko musí byť dôkladne naplánované, aby sa vyhlo konfliktom. V cieľi čakajú zdravotníci aj občerstvenie.

„Prešla prvá hodina a šampióni končia prvý okruh. Otáčajú sa pri štarte a za famózneho potlesku a povzbudzovania otvárajú druhý okruh. Tempo naďalej neuveriteľné a na ich tvárach len minimálne znaky vyčerpania.”

Blíži sa 35. kilometer a v diaľke za mužskou skupinkou sa črtá ženská. Keňanky a Etiópčanky práve dostihla Bieloruska, ktorá zaútočila zo zadných radov. Mama štvorročnej dcéry má reálne šance na víťazstvo. Nasledujú rozhodujúce kilometre... Všetci sú pod obrovským tlakom. Tempo sa zvyšuje, dav šalie, diváci sú nedočkaví.

„Kemboi Kiprono sa stáva víťazom 88. ročníka Medzinárodného Maratónu Mieru!”

Keňan dobehol s časom 2:11:15 hod. Okolo hlavy mu padá zlatý veniec, znak víťaza. Prvou ženou sa stala Bieloruska Damantsevičova Maryna - 2:33:53 hod. Aj ju zdobí zlatý veniec. O niekoľko hodín ich čaká slávnostná ceremónia...

Príbeh Maratónu však trvá. A bude trvať, kým posledný bežec neprekročí cieľovú čiaru. Aj jemu sa dostane potlesk a uznanie, lebo len tým, že sa prihlásil ukázal odvahu a chuť bojovať. Pretože nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa.

Naši keňania

Každoročne sa košické ulice hromadne stávajú bežeckou dráhou pre mnohých účastníkov Medzinárodného maratónu mieru. Vidieť behať svetové špičky alebo sa pobaviť na klasických výstrelkoch je nezabudnuteľný zážitok. Je to košická tradícia, ktorú si ani ja nikdy nenechám ujsť. Sem - tam ako účastníčka, častejšia však ako diváčka. Maratón 2011 bol pre naše gymnázium zaujímavý aj tým, že sa ho zúčastnili dvaja naši študenti – Šimon Javornický a Jakub Matí. Rozhodli sa zdolať polmaratón - 21,0975 km. Viac o ich pocitoch sa dozvieme v nasledujúcom interview.

Akým časom sa môžete popýšiť?

Jakub: 1.40 hod a nejaké drobné (nepamätám si presne :D).

Šimon: 1.45.27 hod.

Myslím, že sa za takéto časy nemusíte hanbiť. Je to váš premiérový

polmaratón? Minimaratón ste neskúšali?

Jakub: Ako žiak základnej školy som odbehol minimaratón šesťkrát. Polmaratón som behal druhýkrát. Prvýkrát mesiac pred košickým polmaratónom. Paradoxne som sa o pár sekúnd zhoršil :).

Šimon: Minimaratón som neskúšal, ale bol som povzbudzovať svojho brata, ktorý tento polmaratón už niekoľkokrát absolvoval.

Čo vás viedlo k myšlienke zdolať polovicu bájenej trate? Premýšľali ste nad tým dlhšie alebo to bolo len chvilkové rozhodnutie?

Jakub: Rozmýšľal som nad tým už dávno. Mám rád behanie a vždy som obdivoval ľudí, ktorí odbehli maratón.

Šimon: Som súťaživý typ (niekedy až veľmi :D). Rád prekonávam sám seba, hľadám svoje limity a vždy som chcel robiť veci

ktoré nedokáže každý. To, že sa prihlásim na polmaratón, som zvažoval už pred rokom, ale vtedy som na to ešte nemal potrebný vek. Tento rok som už vekovú hranicu dosiahol a navyše sme sa našli asi traja či štyria kamaráti, ktorí sme chceli polmaratón absolvovať.

Ako ste sa pripravovali?

Jakub: Behal som, behal som, behal som. Prakticky každý deň.

Šimon: Rôzne. Zo začiatku to bolo tak 2x do mesiaca. Po skončení prázdnin to bolo raz do týždňa a ku koncu 2x do týždňa.

Príprava určite nebola jednoduchá, mali ste niekedy chuť vzdať to?

Jakub: Nie. Keď niečo chcem naozaj, dotiahnem to do konca.

Šimon: Áno. Počas prípravy, keď som sa dozvedel cenu, ktorú je potrebné zaplatiť a aj počas behu, ale som príliš tvrdohlavý a pyšný na to, aby som to vzdal :).

Kedy ste si už naisto povedali, že to odbehnete a oficiálne ste sa prihlásili?

Jakub: V auguste.

Šimon: Koncom augusta.

Určite ste mali aj podporu okolia...

Jakub: Áno. Hlavne rodičia ocenili, že trávim prázdninové večery behaním.

Šimon: Áno.

Nepociťovali ste veľký stres pred maratónom?

Jakub: Nie, práve naopak. Cítil som sa uvoľnene.

Šimon: Ani nie, skôr vzrušenie.

Z technického pohľadu mi napadla otázka, či ste si vytvorili bežecký komfort pomocou nejakého špeciálneho oblečenia.

Jakub: Nič extra. Mal som pohodlné športové oblečenie. Sústredil som sa na kondičnú prípravu, nie na materiálnu výbavu.

Šimon: Áno, keď sa berú do úvahy „potiťko“ a ortéza na koleno :D.

Splnil maratón vaše očakávania? Ako sa vám behalo?

Jakub: Výborne. Užíval som si atmosféru, ktorú na inom podujatí nezažijem.

Šimon: Vcelku dobre, akurát bolo pre mňa trochu komplikované udržať si vlastné tempo, keď bolo okolo mňa toľko bežcov.

Na každého bežca si počká jeho kritický kilometer. Ktorý bol ten váš?

Jakub: Bolo ich viac. Na štart som

prišiel tesne pred úvodným výstrelom, takže som sa nestihol rozcvičiť. Prvých pár kilometrov ma preto veľmi páľili lýtky, no asi na 5. kilometri som sa už rozbehal a tempo som až do cieľa stupňoval.

Šimon: Asi 17- ty.

Určite poteší priama podpora počas behu, prišli aj vás podporiť?

Jakub: Áno.

Šimon: Áno – priatelia aj rodičia :).

Pred cieľom ste museli prežívať mnoho pocitov naraz, ktoré boli dominantné?

Jakub: So svojím výkonom som nebol spokojný, no na druhej strane som

Barbora 'Barbi' Bariová
foto archív J. Matiho a Š. Javornického

zažíval eufóriu vďaka skvelej atmosfére a kamarátom endorfinom :).

Šimon: Okrem fyziologických potrieb :D som prežíval eufóriu, že som to zvládol a že už som v cieľi :).

Máte aj nejaké idoly behu, ktorými ste sa inšpirovali alebo ste sa im chceli pripodobniť?

Jakub: Nie. Mojou motiváciou je prekonávať samého seba.

Šimon: Nie, nemám žiadny bežecký idol.

A čo budúci rok. Zúčastníte sa?

Jakub: Nikto nevie, čo bude o rok, ale určite by som chcel.

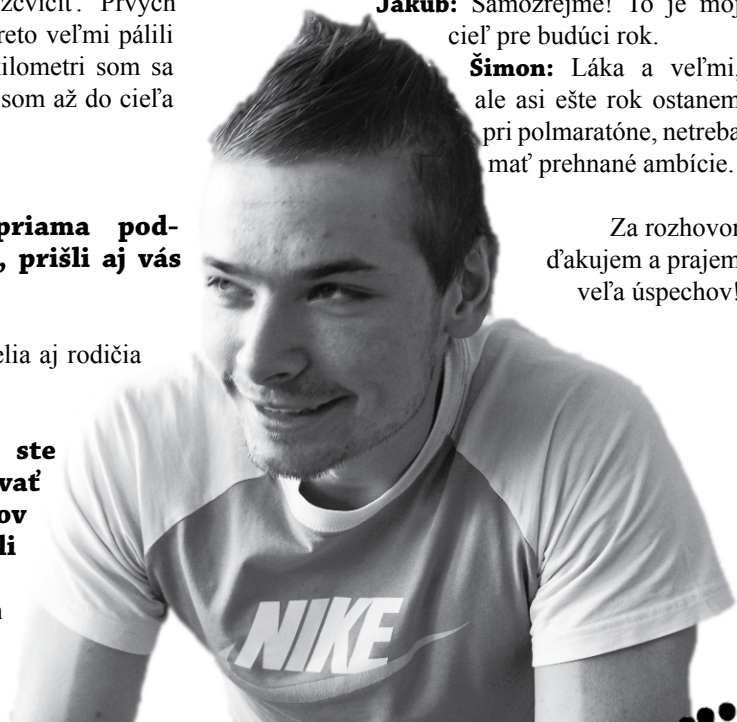
Šimon: Keď mi to zdravie dovoľí, tak by som sa rád zúčastnil :).

Keď už máte zdolaných 21 km, neláka vás predstava 42 km?

Jakub: Samozrejme! To je môj cieľ pre budúci rok.

Šimon: Láka a veľmi, ale asi ešte rok ostanem pri polmaratóne, netreba mať prehnané ambície.

Za rozhovor
ďakujem a prajem
veľa úspechov!

Dievča z krajiny Narnia

Možno vám nič nehovorí meno Grétka Matiová. Možno ho počujete prvýkrát v živote. Ale určite ste na našej škole neprehliadli útle dievča s tmavohnedými kučeravými vlasmi a prenikavými modrými očami. Predpokladám, že vám práve napadla veta: „Jáj, to ju myslíš?“ Áno, to je Grétka, ktorá mne osobne pripomína Zuzanu Pevensiovú zo známej Narnie :). No presvedčte sa sami, že meno nie je jediné, čo vás na nej zaujme...

Máš výnimočne meno, zisťovala si niekedy prečo práve Gréta?

Jasně, že som to zisťovala. Meno mi dal ocko, tak som sa spýtala rovno jeho, prečo práve t a k é t o m e n o . Povedal, že

sa mu páčilo, pretože je nezvyčajné a nie je veľa dievčat s takýmto menom, tak budem niečím odlišná od iných.

Mala si niekedy so svojím menom problém? Alebo práve naopak?

Aj teraz mám niekedy problémy s mojím menom. Som rada, že je iné a nezvyčajné, ale na druhej strane mi to niekedy lezie na nervy :). Už som si aj zvykla na to, že si ľudia niekedy moje meno nezapamätajú.

Výnimočné meno = výnimočný človek. Myslíš si, že je to tak?

Nemyslím. Niektorí ľudia povedia, že som iná, ale ja si to nemyslím. Som rovnako obyčajné stredoškolské dievča s iným, zvláštnym menom.

Čím sa život takej Grétky odlišuje od životov ostatných maturantiek?

Asi tým, že niekedy netrávim toľko času pri učení, ako by som mala. Športujem a trávim veľa času cvičením, jazdením a niekedy aj tančovaním, aj keď sa to v poslednom čase snažím obmedziť a čas využívam na štúdium a prípravu na maturitu.

Jazdiš na koňoch. Ako si sa dostala k tejto netradičnej aktivite?

Dostala som sa k nej vďaka ockovi, ktorý tiež jazdí od malička. Prvýkrát ma ku koňom zobral, keď som mala 5 rokov a vtedy som aj prvýkrát spadla :)... A odvtedy jazdím.

Takže je to dedičné?

Určite áno. Hoci niekedy sa ma ocko pýta, či by som to nechcela nechať. Viem však, že ani on by sa toho nedokázal vzdať. Je to doživotná láska.

Jazdiš aj súťažne? Ak áno, na akých súťažiach si mala príležitosť súťažiť, nebodaj vyhrať?

Áno, chodím aj na súťaže. Prevažne chodím na súťaže v blízkosti Košíc, ale niekedy ideme aj do Popradu, k maďarským hraniciam... Zúčastnila som sa aj majstrovstiev východoslovenskej oblasti detí a juniorov - vtedy som pretekala ešte v kategórii detí a bola som štvrtá. Na majstrovstvách Slovenska som bola, ale pre nepriaznivé počasie sme odišli preč. Prvý deň som sa umiestnila na šiestom mieste z 50- tich detí, takže je to celkom dobrý výsledok, nakoľko som bola nováčikom. Za tých 6 rokov sa mi podarilo vyhrať aj niekoľko prvých miest :).

Určite si to vyžaduje aj veľa času obetovaného príprave, ale asi nie-

len tvojej. Vyžadujú kone pred pretekmi nejakú špeciálnu starostlivosť?

Určite to chce veľa času. Trénujeme po celý rok - trénuje ma ocko, iba na konci sezóny,

užijú až - až... Zvýši nejaká aj na toho sympatického chlapca (pozn. red.: tiež študent nášho gymnázia), ktorého tak často vidávať v tvojej spoločnosti :)?

Jasné, že sa zvýši :). Dávku pozornosti si vždy nechávam špeciálne pre neho! (smiech)

Zdieľa aj on túto súčasť tvojho života? Jazdil niekedy na koni?

Raz som ho povozila na koni ja, ale vozil sa už viackrát. Podporuje ma v tom. Dúfam, že ma príde podporiť aj na pretekoch. Psychická podpora mi vždy veľmi pomáha.

Čo ťa na koňoch tak fascinuje? Je jazda pre teba akýmsi oddychom a relaxom?

Fascinuje ma ich krása, voľnosť, sila, nespútanosť, ako dokážu prejavovať náklonnosť, pomôcť, keď mi nie je najlepšie. Pre mňa je to neskutočný relax. Prídem k nim, sadnem si do slamy, vyčistím ich, dám na nich sedlo a ideme do prírody. Dodávajú mi energiu a radosť. Keď som smutná, stačí prísť k nim a už sa usmievam. Úplne pri nich vypnem a vyprázdním si hlavu. Najviac sa mi páči, keď si na nich môžem zajazdiť ako Indián :).

od októbra do decembra, mám trošku oddych, rovnako ako kone. Pred pretekmi trénujem 2- až 4-krát týždenne. Dva skokové tréningy, jeden drezúrny a jedna prechádzka. A špeciálnu starostlivosť si vyžadujú kone stále.

Tak vidíte! Talentov na našej škole je veľmi veľa a ja som rada, že som vám mohla predstaviť aspoň jeden z nich.

Za rozhovor Grétke pekne ďakujem a želám ešte veľa, veľa úspechov!

Vidím, že kone si tvoju pozornosť

www.gkmke.sk/informatika

Nový prírastok na našu stránku zároveň signalizuje aj nový prírastok do učiteľského zboru. Veru, ani tohto roku nás neminuli zmeny. Ako ste si už mohli všimnúť (hneď v nadpise), viator k nám zavial novú pani učiteľku informatiky. Ešte slečna, Janka Fedorová, vyzerá skoro ako jedna z nás. Aj pani kuchárky si občas musia pripomenúť, že jej patrí „dospelácky“ obed. Neváhali sme teda zistiť, či je aj duchom mladá. Preto sme jej položili zopár otázok:

Pani učiteľka, keďže učíte informatiku, predpokladáme, že ste k nej inklinovali už v detstve. Hrali ste sa na počítači?

Áno, hrala som sa v detstve na počítači, ale nepovedala by som, že som

inklinovala k informatike. Doma sme mali počítač až keď som bola asi siedmačka na základnej škole. No už ako škôlkarka som príležitostne u ocka v práci hrala starú klasiku – Prince of Persia a ešte iné, teraz už „vykopávky“ :). Ale prístup k počítaču sa naskytl aj neskôr, keď priniesol ocko služobný notebook – čiernobiely :). Hrala som so súrodencami všelijaké hry, ale nie veľa, lebo rodičia nás potom vyhánali od počítača, aby sme strávili čas trochu užitočnejšie. Na gymnáziu som už využívala počítač na prácu do školy. Mala som dosť veľa učenia a mnoho „mimopočítačových“ záľub, takže na hranie sa už nezvyšil čas. A k informatike som začala inklinovať až v treťom ročníku na gymnáziu, keď sme začali programovať.

Čím ste chceli byť, keď ste boli malá?

Ani neviem, nemala som to veľmi premyslené. Myslím, že buď lekárkou alebo učiteľkou.

Ktoré predmety boli vaše obľúbené a naopak, ktoré ste nemohli vystáť?

Najobľúbenejším predmetom bola pre mňa na ZŠ asi telesná výchova. Mala som dosť rada aj matematiku. Ale potom na gymnáziu ma veľmi očarila matematika a fyzika. A matematika ma opantala aj na vysokej škole, kde som ju študovala v kombinácii s informatikou, pretože, ako som už spomínala, zaujalo ma programovanie. Predmety, ktoré som úplne nevedela vystáť som asi ani nemala. Ale boli také, ktoré mi išli menej, a teda automaticky boli menej obľúbené. Nemala som rada, keď som si musela pamätať veľa faktov, ako napríklad v geografii, v dejepise, v NOS-ke. A ešte mi nešla nemčina :).

Čo vás priviedlo k učiteľstvu?

Asi až štúdium na vysokej škole. Keď som bola na gymnáziu, nemyslela som si, že budem niekedy učiť.

Vedeli by ste si seba predstaviť aj v nejakom inom povolani?

Ťažko povedať... Počas gymnázia som dosť uvažovala nad štúdiom hudby, pretože hudbu milujem a venovala som sa jej od detstva. A ešte možno v nejakej programátorskej firme.

Ako sa vám podarilo dostať na našu školu? Nebolo pre vás zvláštne,

keď sa vaši bývalí učitelia stali zrazu vašimi kolegami?

Bolo to zaujímavé... Na pohovor som prišla rovno zo štátnic a vzali ma :). Takže to bol veľmi úspešný deň – podarilo sa mi skončiť školu a hneď aj nájsť si zamestnanie. A medzi mojimi bývalými učiteľmi mi bolo chvíľu trochu zvláštne, keď sme si zrazu potykali :). Ale cítim sa medzi nimi veľmi príjemne a mám sa od nich vždy ešte

veľa čo naučiť.

Ako sa vám pracuje s našimi študentmi?

Ako kedy :). Na jednej strane máme k sebe generačne veľmi blízko, ale na druhej strane je pre mňa niekedy ťažké vybudovať si akú - takú autoritu a presvedčiť ich, že to myslím naozaj vážne.

Vedeli by ste si spomenúť na svoj najkrajší zážitok z gymnázia?

Najkrajšími zážitkami sú stále výlety, presťahy a čas po škole, keď sme sa veľa rozprávali a ešte viac smiali. Mala som na gymnáziu jednu kamošku, a stále mám, s ktorou sme sa niekedy nevedeli prestať smiať (aj počas hodín). A teraz mám pocit, že sa mi to vracia v podobe mojich žiakov :).

Ako ste prežívali maturitu? Báli ste sa?

Och, strašne :). Naozaj nechcem nikoho strašiť, nie je to určite také zlé, ale ja som to vtedy veľmi prežívala, možno aj preto, že som maturovala z piatich predmetov. Mojou najväčšou obavou bolo, že sklamem mojich učiteľov. Potom na výške človek zistí, že každá skúška je náročnosťou minimálne taká ako maturita, ale tie skúšky som potom už tak neprežívala, pretože jednak si človek zvykne a na druhej strane to už nie je také osobné ako maturita.

Počuli sme už aj o vašich zásnubách :). Kde ste sa zoznámili s vašim nastávajúcim?

A od koho? :) Áno je to pravda. S mojím snúbencom sme sa spoznali na jednej lyžovačke, ktorú organizovalo košické Univerzitné pastoračné centrum. Tam sme si padli do oka :).

Dozvedeli sme sa, že tancujete v amatérskom folklórnom súbore Kalvarčan. Zaujímalo by nás, ako dlho tancujete? Máte svojho stáleho tanečného partnera? Tancovali ste už aj v zahraničí?

V Kalvarčane tancujem ešte iba rok a pol. Tanečného partnera mám stáleho, je to môj snúbenec Patrik, ktorý ma tam priviedol. Som vďačná, že tam môžem tancovať, lebo ma to veľmi baví. V zahraničí som s Kalvarčanom nebola, hoci oni už boli aj na „turné“ po Európe. Ja som však prišla do súboru až tesne potom, takže som to, žiaľ, nestihla.

Máte nejaké ďalšie „mimoškolské“ hobby?

Mám a veľmi veľa. Času stále ubúda, preto ich musím čím ďalej, tým viac obmedzovať. Ako som už spomínala, milujem hudbu a väčšina mojich záľub sa točí okolo nej. Moja najväčšia hudobná láska je klavír, na ktorom hrám od šiestich rokov, takže vo voľnej chvíli si k nemu sadnem. Ďalej spievam v chrámovom zbore v gréckokatolíckom Chráme sv. Petra a Pavla na Terasé. Veľmi rada mám aktivitu spojenú s pobytom v prírode – v zime lyžovačka, v lete plávanie, turistika... Mám veľmi rada knihy. A mnoho iných vecí, najnovšia zo záľub je spomínaný ľudový tanec.

Aké dovolenkové destinácie obľubujete?

Ak more, tak mám rada Chorvátsko, ale najradšej mám slovenskú prírodu.

Za rozhovor vám veľmi pekne ďakujeme a želáme veľa vyplnených snov :).

Kapláni na dereši

Domácim je známe, že sa do našej gymnaziálnej rodiny nepričlenila len pani učiteľka informatiky, ale aj dvaja páni kapláni – Marián Gurský a Branislav Polča. Tentoraz sme si pozície vymenili a spovedali sme my ich. Tak čítajte, čo sme sa dozvedeli, ale pšššš! Viete, spovedné tajomstvo :).

Pán kaplán Branislav Polča

Odkiaľ pochádzate?

Narodil som sa v Prešove. Pochádzam z mestskej časti z farnosti Solivar, kde som vyrástol, a preto som si toto miesto zamiloval.

Počuli sme, že hodiny s vami sú veľmi zábavné a hudobne ladené. Máte bližší vzťah k hudbe?

Mám veľmi rád hudbu, je

každodennou súčasťou môjho života. Počúvam ju takmer stále.

Hudbu považujem za prístupné a konzumné umenie, ktorému ľudia najviac rozumejú.

Aký druh hudby preferujete? Počúvate výlučne gospelové piesne? Hráte aj na nejakom hudobnom nástroji?

Muziku počúvam podľa nálady a podľa okolností, v ktorých sa nachádzam. V aute počúvam nenáročný pop, niekedy, keď som doma sám, si veľmi nahlas pustím rock, keď sa potrebujem upokojiť alebo nad niečím porozmýšľať, počúvam hudbu, ktorá len dotvára múdry a silný text. Striedam počúvanie anglickej a slovenskej hudby. Kresťanská gospelová hudba je námetom na modlitbu, ale zároveň je súčasťou celosvetovej kultúry moderného kresťanstva.

Nesnívali ste ako malý chlapec skôr o vlastnej kapele ako o kňazstve?

O vlastnej kapele som neuvažoval, pretože som nevedel hrať na nijakom hudobnom nástroji, a ani so spevom to nebolo nič svetoborné. Na gitare som sa naučil amatérsky hrať až po kňazskej vysviacke.

A čo škola, aký ste boli žiak? Ktorý predmet bol váš obľúbený?

Navštevoval som Cirkevné gymnázium sv. Mikuláša v Prešove. Nebol som ničím výnimočný, skôr šedý priemer. Prírodovedné predmety ako matematika, fyzika, chémia, či biológia mi nešli vôbec, ale humanitné vedy ako slovenský jazyk, literatúra a dejepis, tie som mal rád a zvládal som ich bez problémov.

Počuli sme, že máte dobré znalosti z nemčiny. Prečo ste si zvolili práve

tento jazyk?

K nemčine som sa dostal náhodou, dotlačený okolnosťami. Na škole som sa učil angličtinu a francúzštinu, nemčinu nikdy. V seminári pred odchodom na pastoračnú prax sa naskytla možnosť stráviť rok vo Viedni, tak som si kúpil učebnicu nemčiny pre samoukov a nadrvil som sa základné veci, v ktorých som sa zdokonalil počas môjho dvojročného pobytu v Rakúsku.

Aké sú vaše plány? Kde sa vidíte o 10 rokov?

Nemám žiadne plány. Plány má Boh so mnou. Mám rád svoje kňazstvo a neľutujem, že som sa preň rozhodol. V budúcnosti sa chcem naďalej venovať práci vo farnosti, a či už to bude špecializovaná pastoračia detí, mládeže alebo rodín, chcel by som všetkým poslúžiť tak, aby boli lepšie a šťastnejšie.

Ako redaktorke školského časopisu mi nedá nespýtať sa, či ste niekedy požehnávali časopis? Je to vôbec možné? Ak áno, čo by bolo potrebné na požehnanie toho nášho?

S požehnaním časopisu ako projektu som sa ešte nestretol, a myslím, že to nie je potrebné. Skôr si viem predstaviť požehnanie tvorcov časopisu a redakčnej rady.

Pán kaplán Marián Gurský

Kde ste pôsobili pred príchodom do našej farnosti?

Od vysviacky prvé tri roky som bol kaplánom v Jarovniciach a potom dva roky kaplánom v Kapušanoch pri Prešove. Ďalšie štyri roky som strávil na misiách v Rusku a po návrate späť do diecézy som bol cez leto kaplánom na Juhu v Košiciach.

Naším ušiam neušla zmienka o vašej misii v Rusku... Boli ste tam ako kňaz alebo z iných dôvodov? Išli ste tam dobrovoľne?

Áno, keďže v Rusku je nedostatok vlastných katolíckych kňazov bol som tam štyri roky na výpomoc. Samozrejme, ako diecézny kňaz som tam šiel na vlastnú žiadosť.

Čo rozhodlo, že ste sa stali kňazom? Bola pre vás náročnejšia misia v Rusku alebo rozhodnutie stať sa kňazom? Podporili rodičia váš výber povolania?

Čo rozhodlo? Božie volanie a vedomie, že takto môžem byť užitočný. Misia v Rusku je dôsledkom toho, že som kňazom. A náročnosť? Áno, bolo to náročné, ale aj krásne obdobie môjho života. Rodičia a súrodenci ma, samozrejme, podporovali aj v rozhodnutí stať sa kňazom, aj počas celej mojej doterajšej kňazskej služby.

Na ktorého učiteľa si spomínate najradšej a prečo?

Najviac hádam na triedneho profesora z gymnázia. Napriek všetkým problémom, ktoré ho v živote stretli, nám vedel odovzdať veľa pozitívneho.

A čo škola, aký ste boli žiak? Ktorý predmet bol váš obľúbený?

Nebol som „bifľoš“ a ani excelentný žiak. Najobľúbenejším predmetom zvlášť na gymnáziu bola fyzika.

Ak by sa dala múdrosť vliať do hlavy, čo by ste vy, ako učiteľ, chceli naučiť svojich žiakov?

Aby boli úprimní a vždy hľadali pravdu :).

Ako redaktorka školského časopisu mi nedá nespýtať sa, či ste niekedy požehnávali časopis? Je to vôbec možné? Ak áno, čo by bolo potrebné na požehnanie toho nášho?

Nestretol som sa s tým.

Ďakujem za váš čas a za rozhovor :).

Filip a Paris fashion week 2011/2012

„Nič pre mňa nebolo nemožné, pretože som chcel.“ Slovami M. R. Štefánika sa riadil aj náš bývalý študent, redaktor časopisu Quo vadis, talentovaný recitátor a konferencier, Filip Jakab, ktorého veľkým snom bolo pracovať v oblasti módného priemyslu. Určite ho všetci poznáte ako autora obľúbenej módnej rubriky Vogue Slovakia. A ako sa mu celoživotný sen darí plniť, sa dočítate v nasledujúcich riadkoch.

Polopriehľadné XXS tričko Jean Paul Gaultier, vintage Christian Dior okuliare, kožená taška s kožušinou, deštruktívne nohavice LEVI'S a ťažké čižmy Dr. Martens. Ja a približne 20 fotoaparátov, kamery a ruch vókol najväčšej udalosti v Paríži - PARIS FASHION WEEK 2011 /2012 Jar - Leto.

Som v strašnom ruchu!

Srdce mi tíklo veľmi rýchlo. Každé ráno som sa do piatich minút rozhodol, čo si oblečiem, zjedol som voňavý „croissant“, dal si kávu, cestou som si zapálil cigaretu v nefalšovanej parížskej atmosfére a vykročil do ulíc. Tváril som sa, akoby sa nič nedialo... Ľudia vás obkolesia, každý z nich chce vedieť, čo máte na sebe, od koho, aký je váš štýl a vy sa máte v hnusnej horúčave tváriť úžasne a navyše milo. Mávate pozvánkami od vašich návrhárov, pózujete a vidíte všetky známe editorky v 18cm podpätkoch, ako okolo vás cupkajú. Je to najslastnejší pocit na svete. Všetci sme hovorili: „J'sui tre tre pressé, ha ha OUI!“ (Som v strašnom ruchu!). Toto všetko sa dialo celý týždeň.

Do Paríža som sa dostal vďaka mojej úžasnej škole na Námestí Jána Palacha v Prahe I (Vysoká škola umelecko - průmyslová, Módní tvorba). Nejakým zázračným spôsobom som urobil prijímačky na prvý

pokus, z vyše 200 ľudí nás prijali 3 a dnes to je už 5. mesiac, ktorý žijem a pracujem v Prahe. Výhodou našej školy je to, že berie len tých najlepších, tým pádom sa ich nemusí počas štúdia zbavovať. Dostali sme neskutočnú voľnosť a slobodu prejavu, množstvo nových poznatkov a hlavne šancu to niekam dotiahnuť.

V Paríži sme sa všetci spolužiaci, profesor, asistent a „dielenská“ stretli, aby sme prebrali naše zadanie na zimný semester. Mojm zadáním bolo vypracovať kolekciu vysokej módy – tzv. Haute Couture. Z 12 návrhov skíc sa finálne vyberie jeden, ktorý sa bude realizovať. Vysoká móda si vyžaduje použitie drahých a exkluzívnych materiálov.

V neposlednom rade hrajú veľkú úlohu aj finančné možnosti nás študentov, ale najpodstatnejšie je umenie vysokého krajčírstva - detaily, presnosť na milimetre, dôkladnosť a brilantnosť návrhára. V Paríži cítite všemožnú chuť, aká sa vám nenaskytne nikde inde. Jeden deň sme strávili vo Versailles, v sídle francúzskeho panovníka Ľudovíta XIV., záhrady a parky, fontány a kilometre trávnikov, farma Márie Antoinetty a západ slnka pri malom Trianone.

Ženy či muži v podpätkoch

Pred prehliadkou Ricka Owensa, veľmi špecifického návrhára, sme pozovali znova, fotografi skúmali všetko. Ženy či muži v podpätkoch, platformách, ihlách. Na hlavách sa niektorým hompáľali kytice, príšery, nič nebolo nemožné. Paríž je fenomenálny v tom, že sa vašej výnimočnosti dostane ocenenia. Okoloidúci skúmavo nechávali pohľady na účastníkoch prehliadky.

Pred prehliadkou Victor & Rolf si ma odchytila španielska blogerka, ktorá ma požiadala o rozhovor a fotenie. Zapózoval som, bol sám sebou a všetko mi pripadalo magické.

Oblečené som mal vrecovité kožené tričko vlastnej výroby, bielu košeľu bez rukávov, veľmi krátke šortky, na taške pár kožušín a na nohách kultové „martensky“. Bolo mi príšerne horúco, koža ma tak hriala, že som cítil kvapky potu stekajúce po chrbte. Všetci sme tam boli v niečom šialenom - siete, kabáty na telo, latex...

V Louvri sme sa boli pozrieť na úžasnú a šialenú expozíciu jedného z najtalentovanejších návrhárov súčasnosti

– HUSSEIN CHALAYAN. Jeho tvorba sa výrazne dištancuje od fádnej spoločnosti. Večery sme trávili pri brehoch Seiny s pohármi vína, za nami Notre Dame a pred nami len to, čo sme chceli my... Ak sa raz dostanete do Paríža, prosím vás – oblečte sa perfektne! Nerobte si hanbu, užite si ho a zamilujte si ho tak veľmi, ako len chcete. Odviažte sa!!! Explodujte. To je jedno. Robte, čo vám napadne a nemyslite na starosti.

Môžu za to rodičia!

Oblúbená veta mojej mamy bola od detstva: „Ešte aj chôdzu máš po otcovi.“ Akosi som sa nebránila tomuto faktu, keďže s otcom som vždy mala dobrý vzťah. Som totiž živý príklad otcovej princezničky. Otázka prečo je to tak, ma začala viac zaujímať až teraz. Možno preto, že otcova čapťavá chôdza takmer dospelej ženy už nepôsobí tak milo, ako keď som mala šesť. Môže za to skutočne

otec? A čo veľký nos, ktorý mám, vraj, tiež po ňom? Za čo všetko sú naši rodičia zodpovední?

Fakty, tvrdenia či hypotézy, ktoré som pri svojom pátraní našla, som sa rozhodla obohatiť aj o výsledky prieskumu, ktorý sme uskutočnili na našej škole. 100 študentov sme sa opýtali a okrem iného sme zistili napríklad i toto...

Väčšina študentov našej školy je hnedookých, a to 36%, hneď za nimi nasledujú modrookí s 30%-ným obsadením.

A práve modrá a hnedá sú jediné „pravé“ farby očí. Všetky ostatné sú iba akousi zmesou.

Aj hnedookí rodičia môžu mať modrooké dieťa.

17% zelenookých študentov sú iba modrookí ľudia so žltou prímesou v dúhovke, čo nasvedčuje nerovnováhe ich organizmu.

Ľuďom, ktorí nemajú žiaden pigment presvitajú iba očné cievy, a tak môžu mať prirodzene ružové až červené oči. Je to vzácna genetická porucha – albinizmus.

Dúhovka je jedinečná ako odtlačky prstov.

Iba 1% percento v prieskume uviedlo svoje vlasy ako ryšavé. Možno preto, lebo len asi 1 – 2% ľudí s ryšavými vlasmi prenesú svoje genetické obdarovanie na svoje deti.

GENETICS

This is how it works

Existujú dokonca štúdie, kde vedci predpovedali, že ryšavá farba „vymrie“ do roku 2100. Ukázalo sa, že niektorí ryšaví jedinci sú dokonca viac citliví na bolesť, takže potrebujú u zubára o 20% vyššiu dávku anestetík. Väčšina ľudí na svete má čierne vlasy - Afričania, Číňania, Indovia. Avšak na našej škole sa iba 1% opýtaných študentiek pýši čiernou korunou krásy. Z čisto biologického hľadiska sú hnedé vlasy kombináciou blond a čiernej farby. Teoreticky hnedovlasí zdedili z oboch farieb vlasov len to najlepšie.

Až 36%-ám opýtaných žiakov smiechový sval (musculus risorius) spôsobuje pri úsmeve jamky na lícach.

Lícne jamky sú dominantným rysom, takže na prenos génu postačí jeden z rodičov.

Najnovším trendom sú umelé jamky vytvorené jazvami v lícach. Rodičia vám podobne mohli odovzdať aj pehy, rozdelenú bradu, cestičku vo vlasoch, vdovskú šticu, ohybný jazyk, chlpaté ušné lalôčky...

Dokonca možno zdediť i to, či ste ranné vtáča, alebo nočná sova. Dá sa to však ovplyvniť vašim životným štýlom.

Iba 30% našich študentov si ráno radšej privstane, pričom študentky nie sú na tom oveľa lepšie.

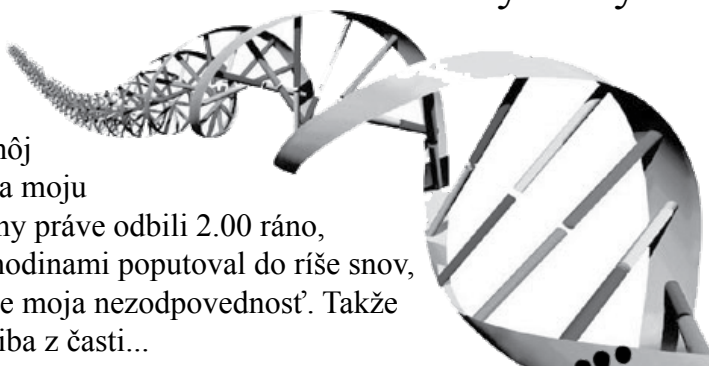
66 % opýtaných totiž radšej pracuje v noci...

Nočné sovy však majú približne 1,5-krát vyššiu pravdepodobnosť nadváhy a obezity, ako ľudia, ktorí si radšej privstanú.

Prieskumy ukázali, že ranné vtáčatá boli každý deň o 27 minút dlhšie stredne až intenzívne fyzicky aktívni než nočné sovy.

Telo si oddýchne, keď spíme medzi 21. a 23. hodinou večer. Po polnoci už človek nemá taký tvrdý spánok.

Ako tak spisujem tieto informácie zisťujem, že môj otec je síce zodpovedný za moju chôdzu, ale za to, že hodiny práve odbili 2.00 ráno, pričom on už pred 5-imi hodinami poputoval do ríše snov, za to pravdepodobne môže moja nezodpovednosť. Takže rozsudok znie: Vinní, ale iba z časti...

Komiks

Filmový Parfum nevoní ako kniha

CONSTANTIN FILM AND BERND EICHINGER PRESENT

PERFUME

Podľa knižnej predlohy je natočených mnoho filmov. Ani film Parfum nie je výnimkou. Nemecký spisovateľ Patrick Süskind mal ideu, zhmotnil ju do písanej podoby a pod režisérskou taktovkou Toma Tykwera sa film stal očakávanou lahôdkou.

Dej sa začína v Paríži v 18. storočí. Sústreďuje sa na klasické podmienky tej doby - zápach, vôňu, špinu - čím zobra-

zuje drsnú a špinavú podstatu skutočného života. Do toho prostredia sa narodí chlapec – Jean Baptiste Grenouille. Jeden z mnohých, a predsa výnimočný. Má najdokonalejší nos na svete. Dokáže zachytiť každú stopu vône, do detailu opísať všetky zložky parfumu a vystopovať podľa pachu hocikoho a hocičo. Jeho očami je čuch.

Keďže kniha podáva veľmi podrobný opis vône, bolo takmer nereálne stvárniť to

vo filme. Vďaka precíznemu spracovaniu daných tém a hlavne výborným hereckým výkonom známych hercov ako Ben Whishaw alebo Dustin Hoffman, sa duch knihy zhmotnil vo filme. Núti človeka zamyslieť sa nad osudom a prežívaním hlavnej postavy. Kniha a film sú v opise Jeana Baptiste Grenouilla mierne rozdielne, a tak má každá možnosť vytvoriť si vlastný obraz postavy. Neodmysliteľnou súčasťou filmu je hudba. Skladatelia podčiarkli tajomnú a mysterióznu

atmosféru filmu a dodali mu nádych teatrálnosti. Už len kvôli hudbe sa oplatí pozrieť si film. Je to zážitok, pri ktorom naskakujú zimomriavky po celom tele.

...môže sa zdať, že ide o nevšedný príbeh, keby nebolo jednej drobnosti. Jean Baptiste Grenouille má sen... vytvoriť démonickú vôňu, ktorej základnou esenciou by boli ľudské pachy. A to je jeho životný príbeh. Príbeh vraha.

10 rokov po

Čo ľudstvu dal a vzal 11. september 2001

11. september je dátum, ktorý zmenil nielen USA, ale aj celý svet. Do kroniky ľudstva sa zapísal ako deň, ktorý všetkým ukázal, že každý je zraniteľný. Dve osobné lietadlá unesené teroristickou skupinou Al-Káida narazili do oboch budov Svetového obchodného centra známych ako Dvojčičky a vymazali ich zo zemského povrchu. Najviditeľnejší symbol amerického architektonického umu sa v priebehu niekoľkých sekúnd zrútil v lavíne popola.

Lekcia z pokory

Teroristické útoky zastihli Spojené štáty americké vo všetkých smeroch nepripravené. Svetová veľmoc číslo 1 nebola schopná ochrániť svojich občanov, bezpečnostné organizácie ako FBI či CIA zlyhali, armáda nedokázala ubrániť vzdušný priestor krajiny. Dôležité je, že USA ako vlajková loď kapitalistického sveta neboli pripravené na pravdu. Pravdu, ktorá hovorí, že nikto nie je všemocný a neohroziteľný. Toto poznanie spôsobilo, že sa v mračne prachu a dymu, ktoré zahalilo New York to osudné septembrové ráno, nerozplynuli len najslávnejšie mrakodrapy sveta, ale aj mýtus o neohroziteľnej veľmoci. Na mieste niekdajších hrdých vládcov manhattanskej panorámy zostali len trosky a svet si zrazu uvedomil, že pred hrozbou terorizmu nie je nikto v bezpečí. Aj najsilnejší môžu byť razom slabými, aj obor môže padnúť na kolená. Bolo to trpké precitnutie. Západ pocítil, že sloboda nemusí byť

samozrejmosťou a cena za jej zachovanie je niekedy až príliš vysoká. Naopak islamskí radikáli zaznamenali veľký úspech. Utopili americkú namyslenosť v krvi synov a dcér veľkej Ameriky. Zasiahli vytúžený cieľ, World Trade Center, okázalú demonštráciu prosperity kapitalizmu, ktorá ich tak veľmi dráždila.

Zrodenie islamofóbie

11. september bol každopádne pre obe strany impulzom. Pre teroristov sa stal historickým počinom, ktorý im dodal sebavedomie do ďalšej „poctivej práce v mene Alaha“. Na druhej strane západnú civilizáciu postihol faktor strachu, ktorý ju začal znútra nahloďať. Výsledkom nebolo len zrodenie strachu z terorizmu, ale aj vedľajšie produkty ako nedôvera či predsudky, ktoré vyústili do otvorenej nenávisť voči islamskému svetu. V liberálnej západnej Európe, pre ktorú bola až prehnaná tolerancia k iným kultúram charakteristická, sa začali ozývať hlasy konzervatívcov hovoriace o katastrofických scenároch v súvislosti s postupujúcou expanziou islamského sveta do Európy. Šance sa chopili aj rôzne nacionalistické revolučné trakcie s často až extrémistickými výzvami burcujúcimi k „očisteniu Európy“. Odozva zo strany médií a verejnosti na seba nenechala dlho čakať. Nenávisť voči islamu, dovtedy driemajúca pod hladinou, sa rýchlo predrala na povrch. Počnúc karikatúrami proroka Mohameda v dánskych novinách a končiac nedávnymi teroristickými útokmi Nóra Andersa Brejvika. Všetky tieto udalos-

ti dokázali, že symbióza západnej a východnej kultúry je utópiou. Myšlienka multikulturálnej spoločnosti je síce krásna, no v súčasnej podobe neudržateľná.

Všetko zlé je na niečo dobré

Možno to znie cynicky, ale ja osobne som presvedčený, že útok na Dvojičky a udalosti, ktoré nasledovali, mali aj svoje svetlé stránky. Jedenásty september nebol len dňom hrôzy, ale aj dňom, keď sa hektický život v rušnom New Yorku spomalil a dal priestor ľudským citom. Ľudia boli empatickejší, súcitnejší, viac sa zaujímali jeden o druhého. Dokázali tak, že ešte stále neprestali byť ľuďmi a v krízových situáciách sa vedia zachovať nezištne. Ďalším pozitívnym bodom je skutočnosť, že 11. september 2001 bol zlomovým momentom, čo sa týka všeobecného postoja k terorizmu, ktorý sa dramaticky zmenil. Dnes už je Al-Káida vnímaná nielen ako teroristická organizácia, ale hlavne ako ničivá idea, ktorá má potenciál rozvrátiť svet. Dnes už ju nikto nepodceňuje. Stala sa spoločným nepriateľom a donútila tak západ spojiť svoje sily.

Odkaz do budúcnosti

Čo teda 11. september ľuďstvu vzal a čo mu naopak dal? Tento nezabudnuteľný dátum vzal svetu ilúziu o bezpečí. Na druhej strane mu dal poznanie, vďaka ktorému je silnejší. Paradoxne posilnil tým, že si ľudia uvedomili svoju zraniteľnosť. Sme silnejší preto, lebo si viac uvedomujeme svoju slabosť. A to je prvý krok na ceste za lepšou spoločnosťou. Blízka budúcnosť ukáže, či bolo poučenie plynúce z pádu WTC dostatočné. Pred tieňom minulosti sa utiecť nedá, ale môžeme aspoň hľadiť dopredu a neobzerať sa za ním...

Muž s číslom 38 na drese

Nie každý človek zohrá na svete rovnakú úlohu. Len niekoľkým „výnimočným“ individualitám je súdené zapísať sa do dejín. „Demo“ medzi tieto osobnosti bezpochyby patrí.

Život je nekompromisný vládca času. Niekedy dáva, inokedy zas berie. Prináša ľuďom šťastie, ale aj tragédie. A práve ľudská tragédia je dôvodom, prečo píšem tento článok. Asi pred polrokom som písal do nášho školského časopisu článok o „zabranom“ domácom hokejovom šampionáte. Jednou z mála vecí, ktoré som vyzdvihoval, bola rozlúčka hokejového virtuóza Pavla Demitra s našou reprezentáciou. Bola spontánna, úprimná a dôstojná. Vtedy ešte nikto netušil, že nás už o pár mesiacov náš hokejový fenomén opustí navždy a my sa s ním budeme naposledy lúčiť. S časovým odstu-

pom niekoľkých týždňov by som sa chcel k tejto rozlúčke vrátiť.

Je nesporné, že osobnosť takéhoto formátu si zaslúži verejné prejavy ľútosti a vďaky. Pavol Demitra si svojimi výkonmi a úspechmi vydobyl pevné miesto v sieni slávy slovenského, ale aj svetového hokeja. Pre svet však nebol prínosom len na ľade, ale aj mimo neho. Viedol príkladný osobný život a pomáhal tým, ktorí to potrebovali. To je len zopár dôvodov, prečo si „Demo“ úctu zaslúži. Keď si ale spomeniem na ten „cirkus“, čo na Slovensku po jeho smrti zavládol, myslím, že sa dôstojná pietna spomienka zvrhla na festival šovinizmu a ziskuchtivosti. Organizovali sa masové akcie plné vedľajších záujmov, na sociálnych sieťach vznikali stránky zneužívajúce Demitrovu smrť na manipuláciu ľudí...

DEMITRA

38

Ak mi zomrie niekto známy, spomeniem si naňho. Ak zomrie spoločný známy dvoch ľudí, spomenú si naňho spolu. A ak zomrie spoločný známy celého národa, spomínajú naňho všetci. To je absolútne prirodzené. Obzvlášť ak ide o človeka, ktorý svojou charizmou inšpiroval a spájal iných ľudí. Stačí si spomenúť na nedávny hokejový šampionát a námestia plné ľudí prežívajúcich spoločné emócie pri fan-dení nášmu tímu, ktorý (ako správny kapitán) výkonnostne ťahal práve muž s číslom 38 na drese. Preto sa mi zdal majestátny

pohreb i verejné prejavy smútku na mieste. Nechápem ale, prečo to muselo zísť až do takého extrému.

Nie každý človek zohrá na svete rovnakú úlohu. Len niekoľkým „výnimočným“ individualitám je súdené zapísať sa do dejín. „Demo“ medzi tieto osobnosti nepochybne patrí. Napriek tomu si myslím, že pre Boha má život a smrť „bezvýznamného“ Jozefa Maka, človeka - milióna rovnakú hodnotu, ako život a smrť Paľa Demitru. A práve preto ma mrzí, že sme z neho urobili národnú modlu.

Zelené nápady pre ružovú budúcnosť

V nekonečnom vesmíre je len jedno zázračné miesto, kde sa zavŕšilo dielo stvorenia. Tým miestom je naša Zem. Dokonalý pomer chemických prvkov spolu s výbornou polohou v strede Slnčnej sústavy vytvorili rovnováhu, ktorá jej dala predpoklady na to, aby sa stala ideálnym miestom pre život. Už milióny rokov nám dáva všetko a nič za to nežiada. Prostredníctvom prírodných anomálií, katastrof a klimatických výkyvov nám však čoraz hlasnejšie adresuje svoju prosbu, aby sme ju aspoň neničili, keď ju nezveľaďujeme. No my obvykle nepočúvame...

Veľké rany matke zemi spôsobuje urbanizácia, ktorej účinky na prírodu sú devastačné. Typickým príkladom civilizačného pokroku na úkor prírody je mesto Singapur. Z malej rybárskej osady lokálneho významu sa v priebehu 20. storočia stalo rušné centrum biznisu. Prirodzenú zelenú džungľu nahradila umelá železobetónová, živú kultúru vystriedala mŕtva kultúra. Nekompromisná ľudská ruka „vypestovala betónovú záhradu“ ignorujúc tiché vzlyky prírody. Vďaka takémuto „budovaniu lepšej budúcnosti“ zeleň v Singapure takmer stratila budúcnosť.

Budova školy umenia výskumnej univerzity dizajnu a médií v Singapure

Nekompromisná ľudská ruka „vypestovala betónovú záhradu“ ignorujúc tiché vzlyky prírody.

Koncom 20. storočia si metropola malajského polostrova od ekologických aktivistov dokonca vyslúžila nelichotivú prezývku „zero culture“. Až táto negatívna reklama začala topiť ľady. Objavili sa prvé nesmelé snahy o ekologickú vyváženosť mestského prostredia. Novátorské pokusy (napríklad zelená strecha Školy umenia) zaznamenali i napriek skepse pochybovačov a nepravínikov úspech a otvorili tak dvere väčším a odvážnejším projektom. Filozofiu budov fungujúcich ako živý systém uplatnili architekti pri projektovaní veže EDITT (EDITT = ekologický dizajn v trópoch). Táto budúca dvadsaťšesťposchodová ekologická ikona Singapuru bude z polovice pokrytá vegeta-

ciou, ale to nie je ani zďaleka všetko. 855 m² fotovoltaických panelov zaistí približne 40% energetickej spotreby budovy. Veža bude vybudovaná s využitím mnohých recyklovaných a recyklovateľných materiálov, ktoré umožnia prirodzené vetranie. Okrem toho bude vybavená systémom na zber a integráciu dažďovej vody, ktorá zabezpečí 55% sebestačnosť zavlažovania a splachovania toaliet.

Ambiciózný projekt EDITT spôsobil revolúciu zelenej architektúry. Stavební developeri a architekti sa momentálne predbiehajú vo výstavbe ekologických stavieb. Čas ukáže, či ide o úprimnú snahu symbiózy človeka s prírodou, alebo len o marketingovú hru so šikovne ukrytými vedľajšími záujmami.

Projektová vizualizácia veže EDITT

Peniaze Anjel z neba či vyslanec z pekla?

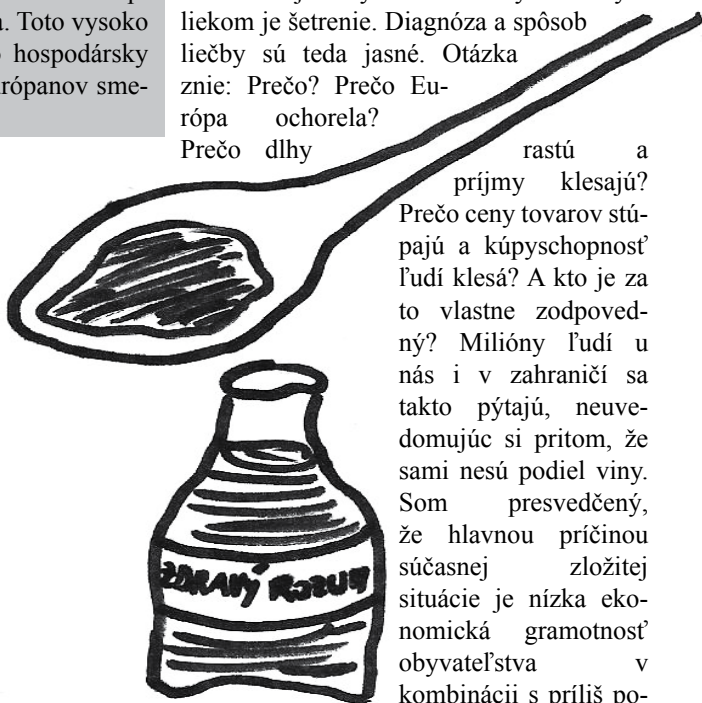
Prikrývaj sa len takou veľkou dekou, na akú máš.

Európska prosperita, ku ktorej sa už takmer dve desaťročia snažíme dopracovať, sa otriasa v základoch. Starý kontinent trápí vírus zvaný hospodárska kríza. Toto vysoko prenosné ochorenie zastavilo hospodársky rast a tlačí životnú úroveň Európanov smerom dole.

Áno, Európa je chorá a potrebuje liečbu. Tá bude bolestivá, no pre zachovanie našej civilizácie je nevyhnutná. Jediným účinným liekom je šetrenie. Diagnóza a spôsob liečby sú teda jasné. Otázka znie: Prečo? Prečo Európa ochorela? Prečo dlhy

rastú a príjmy klesajú?

Prečo ceny tovarov stúpajú a kúpyschopnosť ľudí klesá? A kto je za to vlastne zodpovedný? Milióny ľudí u nás i v zahraničí sa takto pýtajú, neuvedomujúc si pritom, že sami nesú podiel viny. Som presvedčený, že hlavnou príčinou súčasnej zložitej situácie je nízka ekonomická gramotnosť obyvateľstva v kombinácii s príliš pohodlnou a ľahkovážnou mentalitou ľudí. Tá spôsobuje, že si často uvedomujeme len výhody, ktoré so sebou peniaze prinášajú a pritom absolútne zabúdame na to, že peniaze samy o sebe nie sú hodnotou, ale len prostriedkom na jej dosiahnutie. Môžu

LIEČBA ZDRAVÝM ROZUMOM

SNADÁCIA

SLOVENSKEJ SPORITELNE

od tohto stavu veľmi vzdialená. Stalo sa trendom žiť nad svoje pomery a zadlžiť sa. Takto ľudia strácajú slobodu a stávajú sa z nich otroci peňazí. Ale dokedy sa dá takto fungovať? Kedy si konečne uvedomíme, že budúcnosť je minimálne taká dôležitá ako prítomnosť? Veľa času na to už nemáme... Podstatný význam pre budúcnosť majú rozhodnutia v prítomnosti. Zlé rozhodnutia si už nemôžeme dovoliť. Preto by sme mali investovať do finančného vzdelávania. Nie len vytvorením priestoru na spoločenskú diskusiu, ale aj šírením osvedy. A to najmä medzi mladými ľuďmi. Riešením by mohlo byť napríklad zavedenie „ekonomickej výchovy“ ako povinného predmetu na školách. Zábavnou a jednoduchou formou poukázať na výhody finančnej stability a motivovať k jej dosahovaniu. Najdôležitejšie je, aby už v mladom veku deti pochopili význam sporenia a vážili si význam peňazí ako prostriedku, nie hodnoty. Mali by vedieť, že sluha by mal navždy zostať len sluhom. Ak sa to nepodari, tak sa utopia v dlhoch, ktoré im zostanú po nás...

**PEŠ, NAJLEPŠÍ PRIATEĽ
ČLOVEKA...**

veľa dať, ale aj vziať. Preto majú potenciál byť dobrom i zlom, v závislosti od toho, aký postoj k nim zaujmeme.

Je nespochybniteľné, že hospodársky rast je do značnej miery podmienený ekonomickou slobodou. Jedným dychom je nutné dodať, že sloboda so sebou prináša zodpovednosť. A práve zodpovednosť by mala byť kľúčovou vo vzťahu medzi financiami a životnými potrebami. Realita je, bohužiaľ,

Čas komerčný

Zobudilo ma zvonenie budíka. Vstanem a pôjdem... Dobre, tak nevstanem. Je to jasné. Ako každoročne aj tento rok ma zima víta rannou ospalosťou a únavou. V nádeji, že pohľad na svet ma nabudí do nového dňa, otváram balkónové dvere. Mrazí ma. Nevieť, či pocit chladu alebo prázdna. Ani snehu sa tento rok nechcelo prísť medzi ľudí. Nečudujem sa. Na stole ma čaká taška potravín, ktoré treba vyložiť a pripraviť na veľké pečenie. Cena na pohodenom bločku ma zaujme. 45 €... Vianoce...

V záujme zachovania tradícií, no aspoň jednej, sa ako vždy na poslednú chvíľu vyberám zháňať darčeky. Ono mi to akosi patrí k 23. decembru. Ticho? Pokoj? Čas strávený s rodinou? Prosím vás... V 21. storočí to už naozaj nie je to najhlavnejšie. Už ani darčeky nie sú. Aspoň v našej rodine nie. Aj ja tie svoje zháňam z jednoduchého dôvodu – „bolo by blbé...“ Ani výška sumy, ktorú plánujem obetovať, nepresahuje 10 €, ale vravím si, lepšie ako nič. Veď predsa len je čas vianočný.

Nainfikovaná spoločnosťou

Predieram sa ulicami preplnenými hundrajúcimi ľuďmi. Nie, nezastavujem. Časy, keď som s veľkými očami hľadela na vystietenú Hlavnú alebo dokonca stála na pódiu a spievala vianočné koledy, sa minuli. Nevnímam to nostalgicky. Teraz tam stoja iné deti spievajúce „christmas carols“. Spoločnosťou nainfikovaná to vnímam ako súčasť Vianoc. Aspoň si pred „tými“ sviatkami trochu privyrobia...

Blikajúce svetlá unavujú nielen tmú, ale aj mňa. Zlaté svetlo ma náhle vytrhne zo snežia. Zlaté svetlo alebo skôr suma na bločku od tašiek, ktoré držím v ruke. 49 € a nejaké drobné... Drobné, ktoré som chcela darovať

bezdomovcovi stojacemu neďaleko. Čo už, dnes asi nebude jeho šťastný deň.

Teplo vareného vína

Unáhlene nastupujem do autobusu a vlečiem sa domov. Opäť nestíham. „Netreba nejako pomôcť?“ Viac naučenou ako úprimnou otázkou odchádzam z domu. Nečakám na odpoveď. Priatelia nervózne čakajú. Ide sa do mesta. Teraz pôsobí inak. Mierime k trhom. V dave sa bojím zastaviť, a tak len bezmyšlienkovito nasledujem väčšinu. V kruhu priateľov pociťujem teplo... teplo vareného vína. Idem si po ďalšie. 1,15 €. Ani pečené gaštany neujdú mojej pozornosti. Doprajem si ich predsa iba počas Vianoc.

Beriem si taxík, nemám chuť na preplnenú MHD. Prečo klamem samu seba? Jednoducho nestíham prísť domov načas. Podávam taxikárovi 5 € a v rámci možnosti utekám domov. Opäť ako zlodej pokoja otváram vchodové dvere a okrádam vlastnú rodinu. Všetci už určite spia. V strede izby dohorieva svieca. Stihla som to. Stihla som sa nezastaviť. Stihla som zažiť čas komerčný...

Sesterské rozprávky

Veronika sa oprela o sedadlo.

„Kika, kam ideme?“

„Do knižnice,“ povedala som. Na špičke jazyka som mala lienku. Veronika nič nepovedala, len v hnedých očiach sa jej vyjasnilo.

„Dnes sme čítali rozprávku o veveričke Veronike. A mala kamaráta d'atľa.“

„A ty máš Matesa. Predstav si d'atľa s Matesovou hlavou.“

„A môže mať aj červenú čiapočku?“

„Musí.“

Veronika sa rozosmiala tak rozkošne detsky. V okrúhlych líčkach sa jej zjavili chutné jamky. Hnedé kučierky sa jej zahojdali pri noštiku.

„Predstavila si si ho?“ pýtam sa s akýmsi pôžitkom a pozorujem ju. Veronika prikývla a dala mi na líce vlhký noštek tváriac sa, že je to pusinka.

„Prečo je nebo modré?“ dobiedzala som.

„Lebo tam býva Ježiš,“ znela nepochybná odpoveď. Usmiala som sa.

„A inak je ešte plné šmolkov,“ zadumala sa hľadiac do okna.

„Kika?“

„No?“

„Električky chodia na benzín?“ uškrnula som sa.

„Kdeže. Do motora im lejú pomarančový malinovku. A celá električka potom vonia za pomarančmi.“

„A tú malinovku kupujú v Tesco?“

„Isteže.“

„A keď nie je pomarančová?“

„Tak vezmú malinový.“

„Jéj, do takej by som chcela.“

Potom sme prechádzali parkom. Veronika držala veľký kornútok a na ňom sa skveli dve mega kopy zmrzliny.

Vykopávala do vzduchu lístie, ktoré sa v ňom miešalo ako galaxia. Milujem svoju sestru. Potom sme sa obe posadili na jeden peň. Oprela si o môj chrbát svoj malý chrbátik a lízala zmrzlinu.

„Kika?“

„No?“

„Ako sa vyrába zmrzlina?“

„Zo šľahačky a z príchute, akú chceš mať.“

„A ako sa vyrába šľahačka?“

„Kravu musíš poriadne vyšľahať a potom, keď ju dojíš, tak z nej nejde mlieko, ale šľahačka.“

„A čím ju šľaháš?“

„Bičom.“ Veronika sa zasa rozosmiala svojím milúckym sedemročným smiechom.

„Kika. Mám ťa rada. Si čarodejnica. Zafarbila si lístie na farebno.“

„Odkiaľ to vieš?“

„Videla som, ako v noci sedíš na balkóne a píšeš červeným perom po liste.“

„To som písala list Bohu.“

„Aby zafarbil lístie?“

„Aby na teba dával pozor.“

Gardošiny

p. uč. M. Čižmárová: „When you made the most of an opportunity?“ (Kedy ste najviac využili svoju príležitosť?)

Luky: „Kúpil som si lístok na plaváreň a plával som až do konca.“

Miky hovorí Mirke prezerajúc jej dlaň:
„Dig, čiara života, že včera mala zomrieť!“

Maťo S.: „A to nám ako pomohlo?“

Dávid: „Si bližšie k štvorke...“

Pri rozoberaní cestnej dopravy v Rusku.

Fery: „Tak to si aj GPS oddýchne. 4 dni ukazuje rovno a potom odbočte vpravo.“

Hodina geografie – téma poľnohospodárstvo:

p. uč. Koščo: „Chovajú sa kozy. Videli ste už kozy? Na holiach...“

p. uč. Škorvánková sa pýta Tomáša: „To kde ste také dačo čítali?“

Maťo S.: „Zhuleni.cz, ne?“

9 bodová písomka z M:

Maťo S.: „Škoda, chýbalo mi iba 9 bodov do jednotky.“

Zuzka: „Vieš, že Dávid chodí na autoškolu?“

Fery: „No zbohom.“

Zuzka: „Aj Tanču..“

Fery: „To už sa nebudem cítiť bezpečne ani na chodníku.“

p. uč. Demková: „Aký bol spôsob dopravy pred autami?“

chlapeci: „...kone, na drakoch, na jednorožcoch, fúriky...“

p. uč. Guteková: „Keď máme 2 chleby, koľko máme štvrtín?“

Maťo S.: „Tak podľa toho, ako ich nakrájame.“

Učiteľ: „A čo keby Maťo išiel na spoveď...“

Maťo: „...kňaz by dal výpoveď...“

p. uč. Guteková: „Kvôli tomu, že sa neučili, boli nevzdelaní, zabili Archimeda.“

Dávid: „Chvalabohu, koľko zákonov by ešte bolo?!“

p. uč. H. Čižmárová: „Prečo je ony ypsilon, Dávid?“

Dávid: „Prečo?... Tak lebo to je TEN ypsilon.“

Adresa redakcie:

Čordákova 50, 040 23 Košice
quovadis@gkmke.sk
www.quovadis.gkmke.sk

Šéfredaktorka:

Barbora 'Barbi' Bariová, 2.A

Grafická úprava:

Tomáš 'Bodny' Bodnár, 4.A
Šimon 'Jawor' Javornický, 3.A

Zodpovedná p. uč.:

PaedDr. Helena Čizmárová

Redakčná rada:

Mária 'Ria' Pachová, 2.A
Jakub 'REALista' Mati, 4.B
Tatiana 'Tanču' Lörincová, 2.A
Kristína 'Kika' Juščáková, 4.B
Zuzana 'Szalonka' Szalonová, 2.A

Prispievatelia:

Eva Kőváriová, 3.B
Júlia Čekaňáková, 3.B
Michaela Linková, 2.A
Filip 'havran' Jakab, EX
Beáta 'Beba' Tribulová, 1.A
Dávid 'Dawit' Jobbágy, 4.A
Adriána 'Ad'ka' Hovancová, 4.A

Kresby:

Lukáš Kertys, 1.A
Tatiana 'Tanču' Lörincová, 2.A
Kristína 'Kika' Juščáková, 4.B

